THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 20 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. AUGUST 1, 1935 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

The Name

> And the Lord passed by before him, and proclaimed, The Lord, The Lord God, merciful and gracious, longsuffering and abundant in goodness and truth, keeping mercy for thousands, forgiving iniquity and transgression and sin, and that will by no means clear the guilty . . . . Ex. 34:6, 7.

Awful Sinai!

Mount that might be touched, yet might not on penalty of death for man or beast!

Mount that rumbled with the voice of judgment, that burned with fire and was enveloped in blackness and darkness and around whose rugged peak the terrible tempest raged!

Mount of the ever blessed God, revealing Himself in all the majesty of His Godhead to a sinful, stiffnecked people, that for a while stood trembling at the mountain's base, hearing the sound of the trumpet and the voice of words, intreating that the word should be spoken to them no more!

Mount of Jehovah!

There the mediator of the old dispensation stood in the presence of the Eternal Glory, the reflection of Which glittered with dreadful beauty in his face, without, however, seeing Him that is invisible; there the Most High, God Who is God indeed, spoke mouth to mouth with His servant, who mediated for his people in the valley, as the law was imposed upon the Promise and the covenant was clothed in the form of precepts every title and iota must needs be fulfilled before freedom, the freedom of faith and justification could come. There, before Moses' wondering eyes Jehovah Himself engraved upon rock-tablets the Ten Words that were to be hid in the ark of the covenant and covered by the mercy-seat!

Mount of God's covenant, from whose dreadful darkness the people of God would, throughout the old dispensation, look forward to the everlasting light of Mount Zion!

There a stiffnecked and rebellious people in principle violated the covenant of God and, in the sight of the smoking and quaking Mount and the terrible darkness, when the echo of that dreadful Voice they begged to be speaking to them no more had hardly died away in the stillness of the wilderness, they stripped themselves gladly of their gold in order to make a god of their own imagination, danced around the golden calf in drunken abandonment. In the very presence of the living God they chose the vanity of the heathen; to the awful God of the terrible Voice they preferred a god upon whom they could impose their own will; definitely and ultimately they violated the covenant. The awful Mount would pursue them, destroy them in the desert, harass them in the Promised Land, chase them into captivity, seal their damnation when they would crucify the Lord of glory, scatter them among the nations, asign them their place in lowest hell. For, the God they would not will by no means clear the guilty! . . . .

Dreadful Mount Sinai!

There Moses, the servant of the Lord, than who there never was meeker man on the face of the earth, yet, who lacked sufficient meekness to lead the people of God into the promised inheritance, thus pointing to and waiting for the Meeker than the meek, pleaded with the Lord of Sinai not to execute His awful threat to destroy this rebellious people, beseeched Him rather to blot out his name from the book of life, pleaded on the basis of Jehovah's immutable covenant and unchangeable glory! . . . .

And there Jehovah, the I Am, the immutable Rock, repented! . . . . .

There the faithful covenant God renewed His promise that He would send His Angel before them and that He would, indeed, realize His every promise to His people Israel; but there He also taught His servant

to understand that He would shew mercy to whom He would shew mercy and would be gracious to whom He is gracious!

There the servant of Jehovah and mediator of the old covenant, hardly knowing what he asked for, uttered, in the presence of the Invisible, the awful prayer: Shew me now thy glory!

And there the Lord heard even this prayer!

There He hid him in the cleft of the rock and passed by His servant, hiding him with His own hand, that seeing God he might not perish . . . .

And there He announced His Name!

Dreadful Mount Sinai!

The Name!

The Lord, the Lord God!

Merciful and gracious, longsuffering and abundant in goodness and truth!

Keeping mercy for thousands, forgiving iniquity and transgression and sin!

And that will by no means clear the guilty!

The Name of the ever blessed God, full of hope and blessing, yet apparently hopeless; announcing never failing forgiveness, yet threatening with never bending justice; forgiving yet imputing sin; opening vista's of life yet shutting them off by the very darkness of death; taking a sinful people into the everlasting glories of heaven, yet casting them down to lowest hell; forgiving iniquity and transgression and sin . . . yet that will by no means clear the guilty!

Blessed Name, glorious Name of the Lord, the Lord God!

Awful Name, dreadful Name of the Wholly Other!

Paradoxical Name, that immediately causes us to look for still another Name under heaven, by which the paradox may be solved!

The Name!

Blessed Name!

Merciful and gracious!

Gracious is the Lord for He is in Himself the perfection of beauty and in His right hand there are pleasures forevermore. All that is in Him is pleasant to behold, to know, to experience, to taste. He is gracious absolutely, in Himself, apart from any relation to His creature and as the Triune God He knows and contemplates Himself eternally in all the beauty and attraction of His infinite perfection. He delights in Himself with divine pleasure. And He is gracious to His people and looks with everlasting favor upon Zion, the perfection of beauty and causes His people to have their delight in Him, to taste His grace and to acknowledge that His lovingkindness is better than life. In the knowledge of Him, in the experience of His favor and lovingkindness they blessed in His fellowship forever!

And to bless them with Himself, His presence and fellowship, with life eternal, is His everlasting purpose.

For, He is merciful. And mercy is the will to bless, the eternal Will to lead His people onto the highest possible glory in His tabernacle. Also in relation to Himself He is merciful, for He is the ever blessed God and wills to be blessed as the Highest Good. And it is His eternal purpose to reveal Himself, to make Himself known,to cause Himself to be experienced and acknowledged by His people as the only and ever blessed God in Whose presence and communion there is fulness of joy. Hence, He longs with an eternal long to lift His people from their present misery and sin and death, into the everlasting glory of heavenly perfection. In His mercy He is tenderly effected toward them and gently cares for them till they shall be perfectly delivered.

And He is longsuffering over them.

Slow to anger!

When they sin He does not immediately strike them down in wrath, but He remembers His mercy which He eternally purposed to reveal in our Lord Jesus Christ. Patiently He bears with them. When He chastises them He does so in His love, as a father chastises His children, that they may be corrected and when they shall have been exercised reap the fruit of righteousness. And when they suffer, He is long of passion and, rather than take them out of this present misery and woe, patiently waits until all things shall have been fully prepared.

For, abundant in goodness is He.

Zealous He is over His people to do them good. He loves them with all the love of His infinite Being, constantly, eternally; and He burns with zeal to bestow upon them all the blessedness of His covenant friendship.

Nor can His mercy ever fail.

For, He is also abundant in truth. He is the Amen! The Rock! He is as He is immutably. Everlastingly! And He reveals Himself as He is. His promises are yea and amen!

This God is our God, forever and ever!

He shall be our Guide even unto death!

The Lord, the Lord God!

Blessed name!

Amazing paradox!

Keeping mercy to thousands, forgiving iniquity, yet never and in no wise clearing the guilty!

He keeps mercy. He never forgets His mercy over His people. Neither does He ever fail to show, to reveal His mercy to them. His mercy is not spasmodic, nor is the revelation of His mercy periodical. It is constant, for it is everlasting. He keeps it to thousands, that is, from generation to generation, even until the end!

And in His mercy He forgives!

For, His people commit iniquity and transgression and sin.

By nature they are perverse, a rebellious people, inclined to oppose God's Yes by their foolish and wicked No. And upon their own No, in opposition and denial of God's Yes, they are inclined to act and they transgress His commandment and violate His holy law. And thus they sin. They miss the mark, God's purpose and trample under foot the holiness of His glorious Name. And they become worthy of His wrath and everlasting damnation in themselves. But He forgives! He dismisses their iniquity, their transgression and their sin from His mind and heart, so that He never remembers them as sin anymore, so that they never provoke Him to anger and displeasure with regard to them. He does not impute sin unto them, so that He does not execute His wrath upon them, yea, rather than cast them down into lowest perdition, as they are worthy, lifts them up into the heavenly glory and crowns them with blessed and eternal life!

Oh, the blessedness of the man, to whom the Lord does not impute iniquity!

Yet, He never clears the guilty!

For, righteousness and justice are the very foundation of His throne!

If any man sin, He will never pronounce Him guiltless; if a man transgress His commandment, He will never justify Him in his transgression; if a man misses the mark and fall short of the glory of God, never will He forget or forgive; never will He excuse Him that tramples His glory under foot.

For, He will not give His glory to another!

He will demand the last farthing!

He forgives, yet never clears the guilty!

Astounding paradox!

Adorable mystery!

He that never clears the guilty forgives all our iniquities, our transgressions and our sins!

Paradox that is solved in the profound mystery of the cross, in the moment when awful Sinai and blessed Zion meet on Golgotha! When the righteousness and mercy, the justice and the grace, the terror and the blessedness, the death and the life, the hell and the heaven of The Name, the awful name of the blessed God, meet in sweetest harmony in the only Name that is given under heaven, whereby men may be saved!

Jesus!

The Lord! The Lord God!

Immanuel! God with us forever and ever!

The Lord, merciful and gracious, yet righteous and just; forgiving iniquity and transgression and sin, yet by no means clearing the guilty!

For, such is Golgotha!

Mt. Sinai must need be superimposed upon Zion, the law upon the promise, righteousness upon grace, justice upon goodness, wrath upon mercy, until He should come that would do, what the children of the promise themselves could never do: fulfill the law, satisfy righteousness, bear the wrath of God and lift Sinai that gendereth to bondage from the top of Zion that is free, death from life and liberate Zion's children forever!

Marvellous grace and mercy!

Perfect righteousness and justice!

No, He never cleared the guilty, yet He mercifully forgives all our transgressions!

For, not this is the mercy of God that He winks at sin and allows His Word to be set aside and His law to be violated and His glory to be trampled under foot; not this is the wonder of God's everlasting goodness and grace, that He loves the ungodly as such to bless him and make him the object of His favor; but this, that from before the foundation of the world He appointed unto Zion a mighty captain of salvation, Who would be able to bear all Zion's sin and to bear it away forever on the accursed tree!

Himself bore our sin, in His own body on the tree, that by His stripes we might be healed!

He does not clear, but justify the ungodly in the blood of His Son!

Jesus, Immanuel, God with us!

Golgotha, union of everlasting mercy and immutable justice!

Sweet harmony!

The Name!

The Lord! The Lord God!

Oh, blessed is that people, whose God is the Lord; that trust in His holy Name!

For, He is God! The mighty One! He is strong to save and to accomplish all His merciful purpose for them that love Him! His grace and mercy, His long-suffering and abundant goodness are not weak and impotent desires of the heart, incapable or even doubtful of realization. He is not a man, that His purposes might be frustrated; that His arm might be shortened; that His power might fail . . . . .

God is He! And if God be for us, who shall be against us?

It is God that justifieth! Who shall lay anything to the charge of His elect?

And He is Jehovah! The Lord! The Self-existent! The unchangeable I AM! The Wholly Independent! He that is of Himself, by Himself, for Himself! Independent in His mercy and grace, with respect to their origin, with regard to their objects, with regard to their realization. Immutable mercies!

Let my Lord, we pray thee, go among us!

Thou overflowing Fount of good!

Hallelujah! Amen!

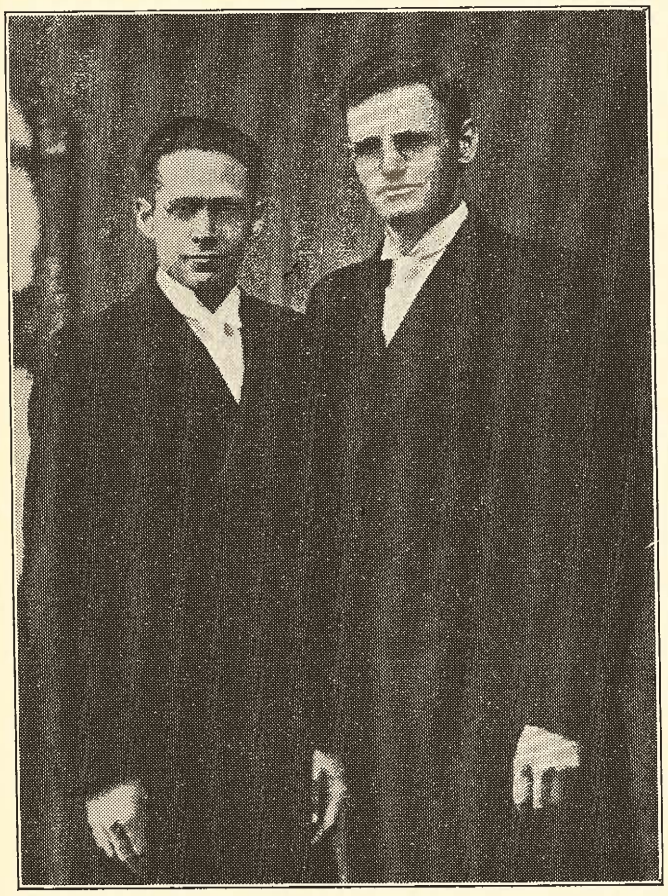
H. H.

EDITORIALS

Een Blijde Avond

We zouden nog een enkel woord schrijven in verband met de promoveering van de broeders Kooistra en Petter, die op den vijfden Juni l.l. door het Curatorium onzer school tot candidaat gesteld werden voor de bediening des Woords in onze Kerken en aan den avond van denzelfden dag hun diploma ontvingen van onze Theologische School.

Ze voldeden aan ons verzoek om een photo, zoodat we thans in staat zijn om ze in beeltenis aan onze lezers voor te stellen.

Links naar rechts: J. G. Kooistra, A. Petter

Over hun persoon schrijven we thans niet.

Hetgeen de Kerken door het Curatorium van hen mochten getuigen, dat ze met vrucht de cursus op school mochten doorloopen en beëindigen, en dat ze geschikt mogen worden geacht voor de bediening des Woords in onze Kerken, zij voldoende.

We hopen, dat eerlang de wensch huns harten vervuld moge worden en de persoonlijke overtuiging, dat de Heere hen geroepen heeft om Zijn Woord te prediken ook door eene roeping Zijner Kerk moge worden bezegeld.

't Was een drukke dag, de dag, aan den avond waarvan de broeders promoveerden.

Eigenlijk te druk voor allen, die aan de werkzaamheden deel moesten nemen.

Vooral voor onze candidaten.

Eerst was er voor hen de spanning van het mondeling examen ten overstaan van het Curatorium door de faculteit afgenomen, dat den geheelen namiddag in beslag nam. En daarna in den avond moesten ze weer optreden, om het onderwerp, dat hun opgegeven was, te behandelen.

We zouden dan ook den wenk willen geven om een volgende keer de openbare vergadering op een anderen avond te houden.

Allen krijgen dan tijd om even adem te halen.

't Was echter een aangename en blijde avond.

Het gezellige kerkgebouw van Orange City's gemeente, sprekend bewijs van de voortvarendheid, liefde en toewijding en eendracht der broeders en zusters aldaar, was vol. En alle gemeenten van het Westen waren vertegenwoordigd. Dat toonde belangstelling en stemde tot blijdschap.

Ds. R. Veldman van Sioux Center, Ia., fungeerde als voorzitter van het Curatorium en opende de vergadering met gebed, nadat we samen een psalmvers hadden gezongen en de president een gedeelte uit de Schrift had voorgelezen.

We werden vergast op een duet door een paar jonge dochters der gemeente Orange City.

Candidaat Kooistra sprak ons op levendige wijze toe over het onderwerp, dat hem was opgegeven. Zijn rede, zoowel als die van candidaat A. Petter vindt men elders in dit nummer van ons blad.

En aan ondergeteekende viel dit jaar het voorrecht te beurt, dat hij als rector der school de vergadering en in het bijzonder de candidaten mocht toespreken en hun de diploma's mocht uitreiken.

Hij sprak over het onderwerp: *Het Goddelijke Woord Gods.* Nadruk werd gelegd op de waarheid, dat God Zelf en Hij alleen Zijn eigen Woord spreekt, en dat juist daarom het Goddelijke van het Woord Gods altijd bewaard blijft. Hij spreekt dat Woord eeuwiglijk in Zichzelven en tot Zichzelven door den Zoon, den van eeuwigheid tot eeuwigheid Gegenereerde. Hij spreekt dat Woord in de schepping, zoowel als in de onderhouding en regeering aller dingen. Hij spreekt dat Woord centraal tot ons in Immanuel, het vleeschgeworden Woord. Hij spreekt dat Woord door de Schrift. En Hij is het ook, Die dat Woord spreekt

door Zijne dienstknechten, die geroepen worden om het te bedienen. En altijd keert dat Woord in lof en prijs tot Hem weder. Want de glorie Zijns Naams is en blijft eeuwiglijk het doel aller dingen.

Nadat we den candidaten Ps. 134:3 hadden toegezongen, sloot Ds. G. M. Ophoff deze vergadering met dank aan den Heere, Die ons zoo rijkelijk en kennelijk heeft gezegend.

Hoe rijkelijk zegende ons de Heere onze God!

Hoe ruime dankensstof en reden tot blijdschap en hoop voor de toekomst hebben we, als we bedenken, dat in weerwil van allerlei tegenstand en strijd, gedurende den korten tijd van ons bestaan als kerken, mochten uitgroeien tot twintig gemeenten met zestien leeraars en twee candidaten!

Zegene de Heere onze twee candidaten en moge het Hem behagen Zijn Goddelijk Woord te spreken tot in lengte van dagen ook door hunne bediening!

H. H.

NOTICE

The annual meeting of the R. F. P. A. will be held, the Lord willing, on Tuesday, Sept. 10, at 7:45 o'clock.

Three boardmembers must be elected from the following nomination:

H. Bastiaanse
Rev. B. Kok
W. Koster
F. Pipe
R. Schaafsma
R. Timmer

Other important matters will come up for discussion, such as, the proposed plan of our Standard Bearer. The agents will be present at 7:45 o'clock to receive membership or subscription fees.

The Board

MAN'S DELIVERANCE

Enslav'd by sin, and bound in chains
Beneath its dreadful tyrant sway,
And doom'd to everlasting pains,
We wretched guilty captives lay.

Nor can our arm procure our peace;
Nor will the world's collected store
Suffice to purchase our release;
A thousand worlds were all too poor.

A Savior, Man, and mighty God,
A glorious ransom must procure;
Justice divine demands his blood,
And nothing less can life insure.

The Wilderness

Having crossed the Red Sea, the children of Israel find themselves in the desert of Sinai. A consideration of the geography and natural features of the desert will result in a greater appreciation of the insurmountable difficulties (insurmountable from the point of view of nature) besetting the wanderings of God's people. Knowing these difficulties, it will be seen with clearer vision that the sole reason this journey was made is that Jehovah continued to do wonders and thus prolonged the exercise of His power in a manner that elicits from every believer the confession that it was He who led His people forth by the right way and brought them to a city of habitation.

The southern half of this wilderness, forms a wedge between the Red Sea (the gulf of Suez) on the west and the gulf of Akaba on the east. Its northren half is bordered by the land of Goshen on the west, by Canaan on the east, and by the Mediterranean Sea on the north. This wilderness further has a length (north and south) 250 miles. Its longest width on the north is 175 miles. Its shortest width along the coast line of the Mediterranean is approximately 75 miles. This then would have been the distance traversed by the Israelites, had the Lord led them along the shortest possible route to Canaan. The route actually taken was approximately 240 miles. It led south along the eastern shore of the Red Sea (the gulf of Suez) to the plain before Mt. Sinai and from thence to Kadesh Barnea, described in Nu. 20:16 as "a city in the uttermost border" of Edom. The land of Canaan thus lies east and northeast of Goshen.

The wilderness through which Israel passed includes five separate regions. The largest of these, on the north, is the wilderness of Shur, an elevated, broad, flat country, bordering the Mediterranean and shelving gently toward the Philistine plains. In this direction several mountains occur but none of these appears to raise its peak more than 4,000 feet above the sea. On the south the ascent of this table land is of a wall-like steepness and overlooks the shore plains of the Red Sea toward the west and the broad valley near Edom toward the east. Near the center of this region, water is found; but, as a whole it is waterless, having few springs. It was not across this region (the wilderness of Shur) that Israel was led by the Lord to the promised land of his abode. This route led merely through a small strip of this desert on its extreme western boundary. After crossing the Red Sea, so we read (Ex. 15:4, 22) Israel entered the desert of Shur, which extended southward a distance of three days' journey.

Below the precipitous face of the ridge of this north table land, is another region called "the Sandy tract", twenty miles across at its widest. To the south of this tract and extending to the apex of the desert, is a third region that includes the wilderness of Sin and of Sinai

and that consists of a granite chain of mountains which rises to 8,550 feet above the sea and some 6,000 feet above its valleys. Parts of this region are fairly well watered during certain seasons. "Here and there, where either a living spring rises, or the torrent has left its marks, or where the hand of man is at work, cultivated patches, fair and fruitful, are found; palm trees springs up; even gardens and fields and pasture ground. But, generally, the rocky mountain sides are bare of vegetation . . . ." In this region, to the extreme south, lies Mt. Sinai. The entire chain shines with the glare of its white chalk. But at Sinai "the glory of Jehovah was like devouring fire on the top of the mount in the eyes of the children of Israel" (Ex. 24: 17). And the glory of the Lord still dyes, it is said "the crags of this mountain with fiery red, reflected from its red granite and pink gneiss rocks, long after the shadows have fallen on the plain beneath." The name *Sinai* occurs in 35 passages of the Old Testament as the designation of a desert and of a mountain. In 17 passages, this desert and mountain are called *Horeb* or *the waste.* Sinai is described (Ex. 5:3) as being distant from Egypt three days' journey into the wilderness, the actual route being 117 miles, which Israel accomplished in ten journeys.

To the northeast of this mountain chain, between the gulf of Akabah and the Dead sea, is found a fourth region, called Arabah or broad valley, 10 miles wide and with a total length of 120 miles. Of the four districts, this region is the best watered. It has springs at the foot of the mountains on either side and is thus the best pastoral country of the entire wilderness.

Finally there is the wilderness of Paran (the fifth region), "occupying the northern part of the Sinaitic peninsula, between the so-called Araba on the east, and the wilderness of Shur on the west. It may be described "as open plains of sand and gravel, broken by few valleys, nearly waterless, with the exception of a few springs, situated in the larger wadies, which however yield an admixture of sand and water. The ground is for the most part hard and unyielding, and is covered in many places with a carpet of small flints, which are so worn and polished as to resemble pieces of black glass. In spring there are scanty herbage even here."

This is the country through which Israel passed on its march from the house of bondage to the promised land, — a region of deserts, waterless tablelands, barren mountain chains and valleys (torrent-bends called wadies and forming the highway through the wilderness) where streams run dry, a tractless waste, a wilderness with but few districts of any considerable vegetation, thus a land capable of supporting but a small mass of humans. Recent travelers estimate the present population at only seven thousand souls and express the opinion that the land could never have been fit for the support of a popuation of over 50,000 souls. Unbelieving scholars therefore are wont to deny the historical truth of the statements, found in the Pentateuch (the first five books of the Old Testament) respecting the numerical strength of the Israelitish host during its sojourn in the desert. According to Ex. 12:37, the army, at the time it left Egypt, consisted in round numbers of 600,000 on foot, — men besides children and women and thus with women and children, so we may compute, about two million. The objections raised to the historical truth of this statement on the ground of the unfitness of the wilderness to support a mass of humanity of the aforesaid size, has led conservative scholars to contend for the view that the vegetation in this wilderness was far more abundant in former times than at present. This former abundance of vegetation, so it is maintained, is authenticated by historical monuments, mines, villages, masonry, garden, field and fountain-work. We are told that "there are abundant traces of large colonies of Egyptians miners, whose slag heaps and smelting furnaces are yet to be seen in many parts of the Peninsula. These must have destroyed many miles of forest in order to procure the fuel necessary for carrying on their operations; nay, more, the children of Israel could not have passed through without consuming vast quantities of fuel too. But. if forest after forest disappeared in this way, if population dwindled down to a few non-agricultural tribes, and cultivation were neglected, then the rain that falls so seldom would no longer stay to fertilize the land, but in an unimpeded torrent woud find its way down to the sea; a burning summer sun would soon complete the work, and a few ages would make the Peninsula of Sinai what we see it now." Palmer, Desert of the Exodus, pp. 34, 35.

We remark that the conclusions at which the author of the observation, above cited, arrives are too uncertain to be of much value. Other scholars have felt this and thus maintain that "there is no reason to think that the conditions at the time of the Exodus differed materially from those of the present time."

How even some of the most conservative Bible students permitted themselves to be influenced by the conjectures of those who sought by their reasonings to disarm the sceptics, may be seen from the following excerpt from the work of Edersheim, "It were a mistake to suppose that the wilderness offered no means of support to those who inhabited it. Even now it sustains a not inconsiderable population (not so considerable according to some. But 7,000 souls) and there is abundant evidence that, before neglect and ravages had brought it to its present state, it could, and did, support a very much larger number of people. There were always Egyptian colonies engaged in working its large copper, iron and turguoise mines,and these settlers would have looked well to its springs and cultivated spots." And again, "It is also quite certain that, at that period (the period of the 38 years in the wilderness of Paran) the district in which the wander-

ings of Israel lay was capable of supporting such a nomadic population with their flocks and herds. Indeed, the presence of water, if turned into account, would always transform any part of that wilderness into a fruitful garden."

The contention that the great and terrible wilderness through which Israel passed or even that any one of the districts of this wilderness, was capable of supporting a population of the size of the Israelitish host is contradicted by the testimony of Scripture respecting the manner in which the Lord provided for His people in the period of their wanderings and residence in this wilderness. He fed them with manna — a food, especially prepared and therefore not for reasons to be disclosed later to be identified with the so-called *natural manner*, exuded by the tamarist of the desert. It appeared for the first time already on the fifteenth day of the second month after the departing out of the land of Egypt, Ex. 16:1. And until this time the children of Israel had lived not on what the wilderness was able to yield them but on the stores of wheat, flour and food of various kinds, brought from Egypt. As these stores now failed them, the Lord rained "bread from heaven" for them, Ex. 10:4."

Now some, while admitting the miraculous manner in which the twelve tribes were supported, advance the view that in all cases where no special miraculous provision is recorded, the manna for the time being ceased and that Israel was then made to avail itself of the natural resources of the particular district in which it tarried. But this conjecture, too, militates against the testimony of Scripture. According to Holy Writ, "the children of Israel did eat the manna forty years, until they came . . . . unto the borders of the land of Canaan" (Ex. 16:35). Manna they ate not now and then when as it is said the resources of the wilderness failed them, but, as no district of the desert at any time would yield them food. every day. Such indeed is the testimony of all the scriptures that speak of this miraculous provision of the Lord. It is stated that they gathered it every morning, every man according to his eating, Ex. 16:21. Six days they gathered it; but on the Sabbath day there was non (verse 26). So on the sixth day, they gathered twice as much bread, two omers for one man (verse 22). They were ordered to fill an omer of it to be kept for their generations; that they might see the bread "*wherewith I have fed you in the wilderness*, when I brought you forth from the land of Egypt." Even the very day upon which the manna ceased is specified. On the morrow after they had eaten of the old corn of the land. Jos. 5:12. And the last section of this verse (Jos. 5:12b), "neither had the children of Israel manna any more; but they did eat of the fruit of the land of Canaan that year," is tantamount to the saying that the wilderness yielded no fruit and that therefore the manna from heaven followed them every day until the borders of the promised land were reached. Such is the witness of these scriptures to every one who will allow them to speak, who will read them with a mind unbiased by conjectures.

The manna was not merely the important or chief article of diet so that if need be it could have been omitted from the daily menu, but it came pretty near to being the only food in the period of the wanderings. This is evident from what the people, when their soul was much discouraged because of the way, say to God and Moses, "Wherefore have ye brought us up out of Egypt to die in the wilderness? For there is no bread, neither is there any water; and our soul loatheth this light bread (the manna)." Of the manna they had eaten so regularly and exclusively that they thought they could justly say that they had come to dislike it even to the point of loathing. At Taberah they wept and said, "We remember the fish, which we did eat in Egypt freely; the cucumbers, and the melons, and the leeks, and the onions, and the garlick; but now our soul is dried away; *there is nothing at all besides this manna, before our eyes*," Nu. 11:5, 6.

The conjecture, made by some, that the numerous herds and flocks of the Israelites supplied them with meat is also to be rejected. In responce to the cry of the people for meat, the Lord said that they would eat meat for a whole month. But Moses, unable to visualize the source of supply, said to the Lord, "The people among whom I am are six hundred thousand footman; and thou hast said, I will give them flesh, that they may eat a whole month. Shall the flocks and herds be slain for them, to suffice them?" Ex. 11:21, 22. It is plain from this retort that, though these flocks and herds may have been numerous, their total number, as compared with the magnitude of the Israelitish host, was small, so that, should they have all been killed, the resultant supply of meat would have sufficed but for thirty days. What is more, the intense craving of the people for meat, plainly shows that, as an article of diet it was a rare luxury among them and that thus they were not accustomed to turning to their flocks and herds for food in the form of meat. Evidently, the number of mouths to be satisfied was so great that, had they done so, their flocks and herds would soon have been consumed. But from this it need not be concluded that now and then an Israelite would not butcher a cow or that he drank not of the milk of his herd. But according to scripture the quantity of food which the Israelites might have derived from common sources such as flocks and herds, was too negligible to allow us to have regard to it, when answering the question how two or three million people could exist for forty years in a barren wilderness. What according to scripture must then be regarded is not the manna and some other food but the manna only. The testimony of scripture is that Israel lived and did not perish in the period of his wanderings in the wilderness because the Lord fed him with manna from

heaven and with water from the rock that followed him. And both the rock and the manna signify Christ.

Why now should it be insisted upon that the sole reason why the children of Israel in the period of the wanderings in the desert lived and perished not is that the Lord fed them with Manna from heaven? Israel's history, as well as his institutions, the events and experiences that enter into the make-up of this history, is prophesy, a prophetic image of the heavenly. It is this because it is the product of a wonder, of an uncommon and great doing of the Lord. Hence, to reason away the typical wonder, to minimize it, to deprive it of its necessity, is to deny the prophetic character of Israel's history and is thus to rob this history of its sacredness and reduce it a narrative of profane events to which no more significance is to be attached than to the events that enter into the make-up of the life of any nation on the face of the earth. Thus to deny the wonder is to destroy the prophetic character of Israel's history, is thus to slay the promise and the very promised salvation of our God.

As the land of Canaan, with Israel established in it and with its sanctuary at Jerusalem where the priest performed the service before the face of Jehovah, was an emblem, a shadow, of the new earth to be inherited by the meek, so the wilderness through which Israel was led, is likewise the type of the state of things on this earth — this earth, the land where the stream of grace that flowed from the throne of God in the garden of Eden ran dry; the region of spiritual drought, where the law as transgressed curses; thus the land of the shadow of death, the habitation of men dead in sin over whose unrighteousness the wrath of God is being revealed from heaven continually and where the creature, made subject to vanity and waiting for the manifestation of the sons of God, groaneth and travaileth in pain. Such a region is this earth — the borders of the execution of a divine sentence, pronounced when mankind in its first parents gave ear to the words of the devil, transgressed the commandment of life and by sin separated itself from God, who was its true life. Such a land is this earth, as the abode of and as organically connected with, the wicked race of men who corrupt it.

Through this wilderness of curse and death Christ leads His people — the church, chosen unto everlasting life, redeemed and thus freed from the curse by the Son and brought up by Him out of the land of Egypt, out of the house of spiritual bondage. Here, too, the question arises how His people can exist in this barren wilderness. And the reason is not that there flows from Eden a river of spiritual blessing that waters this earth and converts this world into a garden of spiritual delight with still waters and green pastures of which all men drink and into which all are led (common grace) but the reason is that Christ leads His people (and His people only) by the river of grace that flows from the rock and feeds them with manna from heaven. And the rock and the manna are Christ. So do they all eat the same spiritual meat and all drink the same spiritual drink. And they therefore live. For in the words of our Saviour, this is the bread that cometh down from heaven, that a man may eat thereof and not die. And He is that living bread which came down from heaven: if any man eat of this bread, he shall live forever. And the bread that He gives is His flesh, which He gives for the life of the world.

The food and drink that Christ supplies to His people in this wilderness is not from below but from above. It is a thing not on earth but in heaven and therefore heavenly. The stream of grace from which His people drink issues from the throne established in the sanctuary above and occupied by the exalted Christ as seated at the right hand of the Father. It is a stream of which Christ is the channel and also the seat; for in Him all the fulness bodily dwells. And the water and the manna that He gives is our sole article of diet in this wilderness. There is no other food. The meat of the world is husks and its drink is poison. Yet for that which is not bread, men spend money and their labour for that which satisfieth not. But they that thirst and have no money, come to the waters. They come, buy and eat wine and milk without money and without price and let their soul delight itself in fatness even in the wilderness. For the Lord in the words of the prophet (Isa. 43:19) did a new thing. He made a way in the wilderness, and rivers in the desert to give drink to His people, His chosen, the people He formed for Himself to show forth His praise. In the phraseology of Jeremiah, He brings them up out of the land of Egypt, and leads them through the wilderness, through a land of deserts and pits, through a land of drought, and of the shadow of death, through a land that no man passes through, and where no man dwells and brings them into a plentiful country . . . . (Jer. 2:6).

Of this doing of the Lord, Israel's preservation in the wilderness of Sinai is, as was said, the prophetic type, and therefore also a new thing, a wonder, consisting not in the Lord's prolonging the innate furtility of a desert capable, if cultivated, of supporting a host of 3,000,000 souls (such a wilderness would deserve to be called a garden of delight and not a wilderness) nor in His converting the desert into a land flowing with milk and honey, but in His raining manna from heaven and in His opening the rock and causing water to gush out and to run in dry places like a river.

To say that the desert in which the wanderings lay was because of an innate furtility capable of supporting a nomadic population of the size of the Israelitish host is like saying that, because of the spiritual resources of this world, Christ, the true manna of life, is dispensable to us. But how can this world for which Christ prays not be the receptacle of food for the

hungry soul if, because of Adam's transgression, it must lie in darkness and be a realm where the curse of God stalks? What may these resources that reach man through a channel other than Christ be, what may be their source and meritorial cause, if it be true that every conceivable blessing must and does reach us through Christ, the channel and Meritor of all the blessings that God bestows? What food, what refreshment, what blessings, is there to be gotten in this world apart from Christ, if Christ be the true bread of life?

The speech that rises from the doing of God consisting in His raining manna from heaven for His people in the wilderness of Sinai, is manifold. It, this doing, tells us that salvation is not from below from above and therefore a wonder, a new thing or work of the Lord, a work not earthy but heavenly. It tells us that our only hope is the God and Father of our Lord Jesus Christ, that Christ is the Lord from heaven and that thus the recipients of His grace are new creatures, citizens of a kingdom not earthly but heavenly. It tells us, finally, that the fulness in Christ is for His people only (Israel only ate of the manna), for those redeemed from all their sins and set with Him in heavenly places.

But the rock — the rock Christ — from which gushed forth waters that ran in the dry places of the desert and caused it to bloom, has a meaning also for the desert. From these gushing waters rises a speech. The earth now possessed and corrupted by the wicked, will in the day of Christ be freed from the curse and from the race of men that now corrupt it, and be turned into a garden of delight. Such is the promise. The wilderness and the solitary place shall be glad for them and the desert shall rejoice, and blossom as the rose. It shall blossem abundantly, and rejoice even with a joy of singing: the glory of Lebanon shall be given unto it, the excellency of Carmel and Sharon, they shall see the glory of the Lord and the excellency of our God (Isa. 35:1). For the Lord shall comfort Zion: He will comfort all her waste places; and He will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord; joy and gladness shall be found therein, thanksgiving, and the voice of melody (Isa. 51:3). This will be the new earth on which righteousness shall dwell. But let it be considered that the rivers of blessings by which the desert is to be changed into the garden of the Lord, gush forth from the rock. And the rock is Christ.

G. M. O.

Wie zou Uw gena niet prijzen,
God van leven, God van licht!
Nu weer van Uw liefde 't aardrijk
't Stempel draagt op 't aangezicht!

Jeruzalem's Vrede

(Rede gehouden op den laatsten Velddag der Prot. Geref. Kerken in Johnson Park, Mich., 4 Juli 1935.)

De goddeloozen zijn als een voortgedrevene zee, want die kan niet rusten en hare wateren werpen slijk en modder op. De goddeloozen, zegt mijn God, hebben geen vrede! Aan dit meer dan eens herhaalde refrein uit de profetie van Jesaja wordt met nadruk herinnerd de Christen-belijder, die in onze tijden rondblikt in de wereld. Vrede zoekt men, schoon niet den vrede; naar vrede jaagt men, schoon men verre is van den vrede, die alle verstand te boven gaat; vrede tracht men op allerlei wijze te bewerkstelligen in den boezem der volkeren en tusschen de natiën onderling, op kerkelijk, zoowel als op politiek en maatschappelijk gebied, schoon men den vrede, die zijn bron heeft in den God des vredes, niet kent. Men vereenigt zich tot vrede, men sluit verdragen en overeenkomsten, men vormt een verbond van volkeren en de wijzen der wereld zitten rondom de vredestafel. En intusschen is er misschien nimmer een tijd geweest, waarin al deze pogingen ijdel blijken en waarin de geest des tijds een gevreesde, maar desniettemin een gedurig dreigende, rondwarende oorlogsgeest schijnt te wezen. In Europa leven de natiën in bange oorlogsverwachting. Duitschland toont, dat het nog geen twintig jaren geleden wel gedwongen is geworden een vredesverdrag te sluiten, maar daarom niet overwonnen was en werpt het schier ondragelijke juk van den vrede van Versailles zich van de schouderen. Frankrijk is, niet zonder reden, met vrees vervuld voor het nieuwe kracht ontwikkelende Duitschland, en tracht steeds de hulp van andere volken, met name van Engeland in te roepen, om zijn gevreesden nabuur zooveel en zoolang mogelijk onder het dwangjuk van Versailles gebukt te doen gaan. Mussolini zoekt ruimte voor zijne Italianen in het verre Ethiopië. In de Orient zoekt de zich van kracht bewuste Japanees uitbreiding van zijn grensgebied ten koste van den nog half slapenden Chinees, en hij spot met een machteloozen bond van natiën. Het is metterdaad een tijd van oorlogen en geruchten van oorlogen, terwijl men toch vrede zoekt en naar vrede jaagt! De goddeloozen zijn als een voortgedrevene zee, want die kan niet rusten!

Ook op breed kerkelijk terrein merkt men hetzelfde op. Allerwege mag er met reden geklaagd over verwereldlijking en geestelijke verwildering. De afval van den levenden God neemt hand over hand toe. Sovietisme vindt in den godsdienst de oorzaak aller ellende en spant zich in om zelfs de herinnering aan den God der goden uit te roeien. Naziïsme zoekt heil in een terugkeer tot het heidendom en meent de redding der wereld te bewerkstelligen door het bloed van den Duitscher te stellen in de plaats van het offerbloed des kruises. Maar ook waar men het recht op den

naam van Christen niet openlijk prijsgeeft, is er toch van het waarachtige Christendom, dat zijn gerechtigheid zoekt in het bloed des Zoons van God, weinig meer dan een schaduw over. Modernisme en ongeloof steken overal den kop omhoog. En tegenover dit alles zoekt men ook op kerkelijk gebied vrede en eendracht. Men bejammert de verdeeldheid, waardoor met name de Protestantsche Kerken uiteen geslagen liggen en door lamheid gekenmerkt worden. Men wijst er op, dat juist door deze verdeeldheid de Kerk van Christus, die immers eene roeping heeft te vervullen temidden van en ten opzichte eener doodkranke wereld, haar taak onmogelijk kan volbrengen. Hare krachten zijn verbrokkeld. En de verbrokkeling gaat nog steeds door. Daarom behooren we bovenal vrede, den vrede aller kerken te zoeken en met al, wat in ons is, te bewerkstelligen, opdat de bede van den Heiland door ons mag worden gerealiseerd: dat zij allen één zijn! De strijdbijl, waarmee we als kerken op elkander aanvielen, dient te worden begraven. De geschillen in leer en vorm van eeredienst dienen te worden vergeten. En we zijn geroepen om al onze krachten in te spannen om te komen tot de zoozeer begeerde eenheid en vrede.

In het licht van dit alles kan het zeker niet ongepast zijn, dat we ons een oogenblik bezinnen op den waarachtigen vrede van Jeruzalem. Ook wij toch zoeken en begeeren dien vrede met al, wat in ons is. Van harte zingen we het mede:

> Bidt met een algemeene stem
> Om vrede voor Jeruzalem;
> Het ga hun wel, die u beminnen.

Maar dan is 't ook van 't allergrootste gewicht, dat we weten, wat door den vrede van Jeruzalem te verstaan zij, opdat we tevens verstaan mogen, in welken weg we hem kunnen en geroepen zijn te bevorderen. Die vrede toch wordt in den diepen zin des woords niet door ons bepaald, maar door den levenden God Zelf. Hij is geen vrucht van menschelijk vredesverdrag, maar van Goddelijke genade. En daarom zal dan ook elke poging om te komen tot vrede der Kerken met het door God alleen bepaalde karakter van dien vrede hebben te rekenen. Daarom willen we u er op wijzen, dat de vrede van Jeruzalem door God Zelven wordt bepaald, door God Zelven wordt gerealiseerd; dat het daarom een vrede is, die altijd weer tot strijd roept in deze wereld; en dat het een vrede is, die eeuwig zal bestaan.

Als we zeggen, dat de vrede van Jeruzalem een vrede is, die door God wordt bepaald, dan bedoelen we daarmede, dat Gods eigen Wezen, Gods eigen Verbondsleven en Gods eeuwige Raad des Vredes dien vrede, allen waarachtigen vrede in zijn wezen en werking determineeren moet. Alle zijn en zoozijn van alle dingen hebben ten slotte hun reden in God. En zoo is het ook met den vrede. Hij is, volgens de Heilige Schrift, de God des Vredes. En dit wil maar niet zeggen, dat Hij den vrede zoekt en den vrede, ook met Zijn schepsel bewerkstelligt, maar bovenal en allereerst, dat Hij in Zichzelven, ook afgedacht van alle relatie tot het schepsel, in betrekking tot Zichzelven, in volstrekten zin vrede is en een vredesleven, het absolute vredesleven leeft; dat daarom, in de tweede plaats, alle vrede alleen in Hem zijn bron vindt en er buiten Hem geen vrede is, zoodat alle waarachtige vrede slechts eene afspiegeling kan zijn van de absolute vrede in God Zelven; dat, in de derde plaats, alle vrede in den diepen grond der zaak, die bij het schepsel gevonden wordt, vrede met God moet zijn en dat er ook bij de schepselen onderling, in hunne relatie tot elkander geen vrede denkbaar is, tenzij dan dat hij geworteld is in dien vrede met God. Daarom hebben de goddeloozen geen vrede. Daarom zijn ze als een voortgedreven zee, wier wateren altijd weer slijk en modder opwerpen en die nimmer kan rusten.

Vrede in den volstrekten, den Goddelijken zin van het woord, is de levende harmonie van het eeuwig Zijn en het Goddelijk volmaakte leven van den volzaligen, drieëenigen God Zelven. Want God is goed, volmaakt in al Zijn Wezen en deugden. Hij is een Licht en er is in Hem gansch geen duisternis. De volmaakte Waarachtige, de eeuwig Rechtvaardige, de vlekkeloos Heilige is Hij. En als zoodanig zoekt en vindt, kent en mint Hij eeuwiglijk Zichzelven als den alleen Goede. Want Hij is de levende God, Die in Zichzelven Volzalig is en geen behoefte heeft om van menschenhanden gediend te worden. Hij wordt niet eerst de Levende door Zijne betrekking tot het schepsel. Maar Hij is in Zichzelven eeuwig Goddelijk Verbondsleven. Want Hij is de Drieëenige, Vader, Zoon en Heilige Geest. Bij persoonlijke onderscheiding zijn toch de drie personen der Goddelijke Drievuldigheid wezenlijk één. Allen subsisteeren in hetzelfde, volle, goddelijke Wezen. Allen leven hetzelfde leven, minnen met dezelfde liefde, denken in hetzelfde goddelijk verstand, willen met denzelfden goddelijken wil, zoeken en vinden eeuwiglijk hetzelfde goddelijke voorwerp. Doch de Vader leeft en lieft, wil en denkt, zoekt en vindt eeuwiglijk als Vader; de Zoon als Zoon en de Geest als Geest. Dat is de eeuwige harmonie van het goddelijk Verbondsleven, rustende in de eenheid des Wezens, werkende door de verscheidenheid der drie personen, de harmonie van den eeuwig levenden God! En die harmonie, waarin de drie personen van het Goddelijk Wezen eeuwiglijk en onveranderlijk in volmaakte liefde en vriendschap elkander en in elkander Zichzelven zoeken en vinden, is in den diepen zin des woords vrede, de vrede Gods! Daarom is Hij de God des vredes. In Hem is geen botsing of wrijving, geen strijd en geen worsteling, geen oorlog en geen vredesverdrag, geen scheiding en geen dissonant. God is eeuwiglijk en volkomenlijk vrede!

Van dien vrede is alle waarachtige vrede onder het schepsel nooit anders dan afspiegeling. Zoo heeft Hij het eeuwiglijk gewild. Want in den eeuwigen raad des vredes heeft de God des vredes gewild Zijn verbonds-

leven der Goddelijke vriendschap te openbaren en te realiseeren buiten zich. Eeuwiglijk heeft Hij daartoe een volk gewild, dat den beelde Zijns Zoons gelijkvormig zou zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broederen, opdat dat volk Hem zou kennen, de zaligheid van Zijn goddelijk Vriendschapsleven zou kunnen smaken, Hem, als de eeuwig en alleen Goede zou kunnen erkennen, met zijn gansche hart eeuwiglijk zou kunnen zoeken en vinden, naar Hem dorsten als een hert dorst naar de waterstroomen, met Zijn goddelijk beeld zou verzadigd worden, in Zijn tabernakel met Hem onder één dak zou verkeeren, daarin eeuwig zalig zou zijn en Hem eeuwiglijk daarin zou loven en prijzen. De goddelijke vrede Gods zou dat volk, opgenomen in Gods eigen familie-leven, naar de mate van het schepsel in zijn hart ervaren. Het is de vrede van Gods eeuwig genadeverbond. Het is de vrede van Jeruzalem!

God heeft echter ook gewild om dien vrede van Zijn eigen Verbondsleven aan het schepsel, aan het volk, dat Hij daartoe heeft verordineerd, te schenken, mede te deelen, te doen smaken en genieten in den hoogst mogelijken vorm, op de allervolkomenste wijze, in de voor het schepsel hoogst mogelijke mate, opdat Hij in en door Zijn volk op het allerhoogst zou worden verheerlijkt en geprezen. Daarom verordineerde Hij van voor de grondlegging der wereld tot het bereiken van dien allerhoogsten vredesstaat, tot die allerhoogste realiseering van Zijn goddelijk verbond, den antithetischen weg van zonde en genade, en van verkiezing en verwerping. Aan de spitse van Jeruzalem stelde Hij daarom in dien eeuwigen raad des vredes Zijn Zoon, als het vleeschgeworden Woord, om met dien Zoon in het vleesch Zijn verbond eeuwig te bevestigen en met de Zijnen in Hem. Met dien Zoon aan de spitse moet Jeruzalem tijdelijk in natuurlijk-organisch verband met ons geslacht bestaan en leven, moet het met dat geslacht tijdelijk ondergaan in zonde en dood, den toorn Gods dragen tegen de zonde van dat geslacht, om echter in tegenstelling met den verworpen bolster van dat geslacht, uit diepten van ellenden te roepen tot den levenden God, in den Zoon den toorn Gods weg te dragen en door dien Zoon van allen nood en dood verlost te worden en opgevoerd te worden tot de eeuwige heerlijkheid van Gods vriendschapsverbond in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde.

Zoo heeft de drieëenige God het eeuwiglijk gewild, tot prijs Zijner heerlijkheid. Zoo wil de Vader het als Vader, de Zoon als Zoon en de Geest als Heilige Geest in den raad des vredes. Zoo wordt Christus van eeuwigheid verordineerd en wordt in en met Hem het verbond der genade van eeuwigheid opgericht, als den Knecht des Heeren. En zoo wordt in dien Knecht des Heeren het Verbond eeuwiglijk vastgelegd met Jeruzalem. Daarom mogen bergen wijken en heuvelen wankelen, maar het verbond des vredes is Godes en zal niet wankelen tot in der eeuwigheid!

En zoo realiseert God ook Zijn verbond in den tijd. Want het verbond is Godes ook in Zijn historische verwerkelijking. Hij is het, Die Zijn verbond opricht. Hij is het ook, die Zijn Verbond des vredes door de eeuwen heen bewaart en door de diepte der zonde en des doods handhaaft, om het op te voeren naar de hoogte der hemelsche heerlijkheid. Hij formeert den eersten Adam naar Zijn beeld en Zijn gelijkenis. En krachtens dat beeld Gods kan de eerste mensch vriendknecht des Heeren zijn en staan in het verbond des vredes met God. Adam is Gods vriend en Gods vertegenwoordiger in heel de aardsche schepping. Daarom is er vrede, harmonie met God, in het eerste paradijs. Doch door moedwillige ongehoorzaamheid valt Adam af van den levenden God, kiest de leugen inplaats van Gods Woord, de ongerechtigheid inplaats van de gerechtigheid en wordt hij vijand Gods. De vrede wijkt uit zijn hart. Hij komt in een staat van oorlog tegenover God. En vanuit zijn hart dringt de onvrede overal door. Geen vrede heeft de gevallen mensch met God, geen vrede heeft hij met zijn naaste, geen vrede met het schepsel, waarover hij geroepen was te regeeren in Godes naam en naar Zijn ordinantie. Hij is èn voor het aangezicht Gods èn in betrekking tot zijn medemensch èn ook in zijn relatie tot het schepsel aan de voortgedrevene zee gelijk, die niet rusten kan en wier wateren slijk en modder opwerpen. Hij is knecht en bondgenoot des duivels geworden. Daarom is er ook in het leven, dat zich uit dien gevallen Adam ontwikkelt, nergens vrede. Noch op maatschappelijk, noch op politiek, noch op internationaal gebied is er vrede in den waren zin des woords. Hier baat ook geen zoogenaamde gemeene gratie, waardoor het hart niet wordt geraakt. Hier baat vredesverdrag noch vredestafel, hier helpt geen volkerenbond noch ontwapeningsovereenkomst. De gevallen mensch staat in een oorlogsbetrekking tot den levenden God des vredes. En buiten Hem is geen vrede te zoeken of te vinden!

God echter openbaart aanstonds, dat Hij Zijn verbond opricht en Jeruzalem, dat Hij bemint en dat in Adams lenden schuilt, door Zijnen Zoon den vrede wil schenken. Hij zet vijandschap tusschen den vorst der duisternis en de vrouw, tusschen zijn en haar zaad en die vijandschap is zeer wezenlijk de vriendschap Gods in Christus, Die gezet is aan de spitse van Jeruzalem. En die vriendschap Gods is wezenlijk vrede, de vrede van Jeruzalem. Niet door een vredesverdrag, noch ook door een daad van den zondigen mensch, maar door een daad Gods, naar Zijn eeuwigen raad des vredes, keert de vrede op aarde weer. Straks komt de Leeuw uit Juda's stam, de Held der legerscharen Gods Die aan Jeruzalems spitse staat, om alleen te doen, alles wat in Gods Huis te doen is. In Hem is Gods Verbond centraal verwezenlijkt in den meest intiemen zin van het woord. Want Hij is het vleeschgeworden Woord, Immanuel, God met ons. Daarom kan Hij in den strijd om Gods Verbond des vredes nimmer falen. Hij is de

getrouwe Knecht des Heeren, Wiens spijze het is om den wille Gods te doen. Hij gaat om Gods wil en Zijns Verbonds wil in de diepten des doods en der hel in, om de slang den kop te vermorzelen, aan alle gerechtigheid Gods te voldoen en alzoo in Zijn zoenbloed vrede te maken. Daarom is God in Hem de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende. En daarom wekt God Hem ook uit de dooden op en verheerlijkt Hem aan Zijne rechterhand, stelt Hem als den getrouwen Knecht aan de spitse van heel de schepping, opdat Hij als de Vredevorst Zijn Koninkrijk mag realiseeren en straks Zichzelven met dat Koninkrijk aan de voeten des Vaders mag leggen, opdat God zij alles en in allen. Daarom ontvangt Hij ook den Geest als de verhoogde Knecht des Heeren, opdat Hij dien Geest mag uitstorten in de gemeente en al de Zijnen in Zijn vrede mag doen deelen. En daarom legt Hij het Woord Zijns vredes en der verzoening ook in de apostelen, opdat zij het zouden verkondigen in alle landen, aan alle geslachten en natiën en tongen: God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende en heeft het Woord der verzoening in ons gelegd; wij bidden u van Christus' wege, alsof God door ons bade: Laat u met God verzoenen! En door de genade des Geestes van den Vredevorst wordt dat gebed des Woords verhoord door al de Zijnen. Daarom breken ze den band met Satan en de macht der duisternis, roepen ook zij uit diepten van ellenden weer om den levenden God, zoeken ze in Hem en Zijn vriendschapsverbond weer al hun heil, worden ze verlost van schuld en dood, bevrijd van de macht der zonde, nieuwe schepselen in Christus Jezus. Het oude is voorbij gegaan, ziet het is alles nieuw geworden! Babylon, dat tegenover God staat, verlaten ze, om burgers te worden van het Nieuwe Jeruzalem. Daar in Jeruzalem heerscht de vrede Gods. Daar is het vrede met God, daar heerscht de vrede onderling; daar is er principieel weer vrede met heel de schepping. En daar ziet men op den boog in de wolken, uitziende naar den dag, waarop het rijk des vredes in heel de nieuwe schepping zal zijn verwerkelijkt.

Daarom zijn die burgers van Jeruzalem dan ook alleen de vreedzamen en waarachtige vredemakers. Zij zoeken den vrede, niet door vredesverdragen en overeenkomsten, doch door te leven uit het beginsel van Gods vreeverbond, uit het leven der wedergeboorte en door te getuigen van het Woord des vredes, dat hun is toebetrouwd. Want het gaat den burgers van Jeruzalem altijd om God. Beter dan ooit mogelijk zou zijn in eenigen anderen weg hebben ze het in den weg van zonde en genade leeren verstaan, dat Hij de God des Vredes is, dat buiten Hem geen vrede te zoeken of te vinden is. Daarom zoeken ze den vrede en ijveren ze voor den vrede in het ijveren voor de zaak en den Naam des Allerhoogsten. Zijn zaak voor te staan is hunne dure roeping; Zijn Naam te verheerlijken is het doel hunner verlossing; Zijn Woord te handhaven en te verkondigen is hun een drang des harten geworden. In den weg des vredes met God wandelen zij. En in dien weg alleen zoeken ze den vrede en ijveren ze voor den vrede van Jeruzalem.

En daarom noopt die vrede van Jeruzalem de bezitters en ijveraars voor dien vrede dan ook tot strijd. Want de Vredevorst Zelf is niet gekomen om een wereldschen wereldvrede op aarde te brengen, maar den strijd, het zwaard. Dat kan niet uitblijven, juist omdat het Gode heeft behaagd Zijn vrede te openbaren op antithetische wijze. Jeruzalems kinderen leven niet alleen temidden van Babylon in deze tegenwoordige wereld, maar zijn van nature ook uit die wereld. En Babels leven is de dood, is vijandschap tegen God, is de leugen en de ongerechtigheid, staat altijd in het teeken des oorlogs. Juist omdat Jeruzalem vrede heeft, heeft ze geen vrede met Babel. Jeruzalems burgers staan tegenover Babels kinderen, en tegenover alles, wat van Babel is; tegenover zijn leugen en bedrog, tegenover zijn ongerechtigheid en boosheid, tegenover zijn leven uit de wereld, die in het booze ligt. Want al wat in de wereld is, de lust des vleesches en de lust der oogen en de grootheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En daarom strijden Jeruzalems kinderen, vrede zoekende, tegen Babel en zijn verleidingen en praktijken, voor de waarheid en glorie van den God des vredes. Het zoeken van den vrede van Jeruzalem noopt tot strijd.

Deze strijd is onverzoenlijk. Van wapenstilstand is geen sprake. Noch ook kan het einde van dezen strijd ooit een compromis of vredesverdrag zijn. Ook kan er van geen toegeven op het een of andere punt ooit sprake zijn. Vandaar ook, dat Jeruzalems kinderen, zoolang als ze de waarheid verstaan, zich nooit zullen laten verleiden, om den vrede der Kerken te zoeken in den weg van een uitwendig verdrag. Hoemeer Jeruzalem vrede heeft en zich van haren vrede bewust is, hoe minder vrede zij zal hebben met de wereld en al, wat van de wereld is, hoe minder ze ook geneigd zal zijn, om te compromiseeren op het stuk harer belijdenis, terwille van een uitwendigen vrede. Integendeel, zij zal steeds meer en meer zich toeleggen op de kennis van het Goddelijke Woord, om alle leugen en dwaling te kunnen bestrijden en uit te bannen. Zij zal steeds meer weigeren om het leven en streven der wereld gelijkvormig te worden, om uit de vernieuwing haars gemoeds veranderd te worden en te smaken welke de goede en welbehagelijke wil Gods zij. En ook al moet dit alles leiden tot uitwendige verbrokkeling en scheiding van degenen, die den vrede in dien weg niet willen zoeken, zij zal toch in dien weg voortgaan om den vrede van Jeruzalem te zoeken, wel verstaande, dat Jeruzalems vrede de vrede Gods is, die alle verstand te boven gaat.

In het zoeken van en ijveren voor dien vrede gaat ze er naar de wereld telkens onder. Zoo is het alle eeuwen door geweest. Het zaad der slang vermorzelt

de hielen van het vrouwenzaad. Zelfs gaat Christus naar het vleesch ten onder, als Hij den valschen vrede der wereld veroordeelt om den vrede van Jeruzalem te zoeken. Dat kan niet anders, want de wereld is naar het vleesch de machtigste en bovendien, wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed, noch ook strijden we met wapenen, die door vleesch en bloed kunnen worden gehanteerd, maar we hebben een geestelijken strijd en strijden dien met geestelijke wapenen. Daarom moeten we geen glorieuze resultaten verwachten naar de maatstaf der wereld. Op "success" moeten we niet bedacht zijn. Noch ook moeten we ons ooit laten verleiden ons heil te zoeken in vleeschelijke wapenen om toch uiterlijk succes te behalen. Veeleer moeten we het oog houden op den oversten Leidsman en Voleinder onzes geloofs, die om de heerlijkheid, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht en thans gezeten is aan de rechterhand des troons Gods. We moeten verstaan, dat het ons uit genade gegeven is, in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met Hem te lijden.

Doch ofschoon we er, in het zoeken van den vrede van Jeruzalem, naar het uiterlijke zeker ondergaan, we hebben nochtans de overwinning en de vrede Gods, door Christus ons geschonken zal eeuwig bestaan. Dat is reeds waar in beginsel temidden van den strijd in deze wereld. Immers ook temidden van den strijd hebben we vrede. Hij heeft het beloofd en zal het altoos blijven vervullen: Vrede geef Ik u; Mijnen vrede laat Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zijt niet versaagd. In de wereld zult gij wel verdrukking hebben, maar nooit onvrede. Nooit zal het de wereld gelukken, om u van den vrede van Gods verbond te berooven. En zelfs is het zoo, dat hoemeer strijd ge kent, hoemeer de vrede Gods in uwe harten wordt uitgestort. En straks komt de zekere overwinning! In den dag van Christus zullen alle machten des oorlogs voor eeuwig teniet worden gedaan. Dan zullen de vredemakers alles beërven in dat Koninkrijk, waarin geen rouw noch gekrijt meer zijn zal, waarin het nooit meer nacht zal wezen, waarin de eeuwige harmonie van het verbond des vredes, dat van geen wankelen weet ongestoord zal heerschen, omdat de tabernakel Gods bij de menschen zijn zal. Dan zal God zijn alles en in allen!

H. H.

IN MEMORIAM

Daar het den Heere behaagde van ons en tot Zich te nemen, en dat wel in den vroegen leeftijd van 1 jaar, 5 maanden en 13 dagen,

FANER MILTON,

zoo berusten we in dit Zijn doen, in de kalme verzekering, dat Hij die alleen God is, ook onze God is; en temidden van onze droefheid weten we toch dat al wat Hij doet is welgedaan. Vulle Hij dan de ledige plaats in van onze vroeggestorven lieveling.

Mr. en Mrs. R. Brunsting
en negen kinderen.

Our Form and His Mind

> Let this mind be in you, which was also in Christ Jesus: Who, being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God: But made Himself of no reputation, and took upon Him the form of a servant, and was made in the likeness of men: And being found in fashion as a man, He humbled Himself, and became obedient unto death, even the death of the cross. Phillipp. 2:5-8.

In the first chapter of this epistle, the apostle Paul warns the congregation at Philippy for many things. While writing this letter he must have heard that false teachers were trying to draw the attention or mind of the congregation away from the truth. There were those who preached Christ, but they themselves did not have the love of Christ in their hearts. For the sake of vain glory, they called themselves the ambassadors of Christ trying to break down the work of the apostle, for the sole purpose of adding affliction unto his bonds. Paul is at this moment a prisoner at Rome, and being in the power of the mighty emperor, he knew that his end would soon come. He knows therefore, that to return to Philippy was out of the question, wherefore by means of a letter he may once more instruct if necessary admonish. For says he, as in regard to myself, I am assured that to die is gain, because to live was Christ. And when our lives are characterized by a godly walk, when in other words Christ lives in our lifes, death must needs be nothing less than gain. Yet, for the sake of the congregation, it it be the will of the Lord, to abide in the flesh is more needful for them. Knowing on the one hand, that a return to them was impossible, and on the other hand that they were in need of further instruction he points to the enemies within first. To the enemies without in the second place. They must not be terrified by their adversaries, for their hatred is an evident token of perdition and to them, the congregation, a token of their salvation. Through their attitude it became very plain that the congregation is dealing with reprobates whom God will punish in due time. For, says the apostle, unto you it is given in the behalf of Christ, not only to believe on Him, but also to suffer for His sake. Two proofs that they received the grace of the Lord, namely, first to believe and secondly, to suffer.

In the words our text preceding, the apostle continues his admonitions by asking the congregation to fulfil his joy. Pointing to the adversaries both from without and within, he now points to an enemy, who is more dangerous than all the others combined. You have and are suffering from those who do not belong to the flock of Jesus Christ, but remember there is one more enemy, and he is a very dangerous one, with whom you must never be at peace. An enemy who will never leave you alone and who works more destruction than the devil and his host. This enemy is your own sinful nature, the old man of corruption. Who

seeks self, vain glory. Look out the apostle means to say, for if not on your guard he will overcome and sit on the throne, and at the same time the congregation becomes a spectacle unto the world. And you become a stumbling block instead of a helping hand unto the brother and sister.

Therefore the admonition in the text as we find it in the verses 5-8.

Who humiliated Himself?

There is all through the ages the question raised whether or no Jesus Christ is God. Many a heretic has used this text to prove that after all Christ was a man like all other man in all respects. He may be called a good man, perhaps the best amongst men, but that is the best we can say of him. And therefore the so-called blood-theology must be an invention of deceased minds, who being besides themselves have made a god out of him. This they will say is sheer invention of a group of fanatics and to let them prate is about the best medicine to offset this fallacy. No, at the best Christ is an example, a hero or man of principle, it is true, but he is no god. Moreover, so they say, we can easily prove our contention from Philippians 2:5, 6, for even there it is selfevident that the writer does not say, he is God, nay, but, that he had a form, a likeness, as we also have, of God.

Therefore it is necessary to make plain, first of all what is meant by the likeness and form and in the second place what is the relation between the form and the being. And then first of all it is very clear from Scripture that as to His being the Lord Jesus Christ is as to His being equal with the Father and the Holy Spirit. This we say, not as a matter of apologetics for the above citied heresies. We know very well, that to prove our statement it must be admitted that unbelief is not satisfied with the clear and convincing statements of Scripture. Yet, Holy Writ teaches very plainly that Christ is God. That is the testimony of Christ Himself, of the Father and of the Holy Ghost, both in the Word and also in the heart of the believer. God of God, even God Himself was the being of the Son. That was and is essentially the person of the Son of God. The expression, being in the form of God refers back to the time before His incarnation. And the apostle immediately adds to it that before the incarnation He, Jesus, thought it not robbery to be equal unto God. The thought is either or, Christ did not consider it to be robbery to be equal with God, so that He knew and considered it as something that rightfully belonged to Him, or, while it belonged to Him to be equal with God, nevertheless He did not cleave to the heavenly, still better divine form of existence as a robber does cling to that which he had stolen.

The latter is the right explanation. There is no reason whatsoever to explain these words in any other way. No good grounds can be advanced that the Lord as the expressed image of the Father, was to defend His divinity over against anyone. On the other hand it is very plain that the Son of God did not cleave unto the divine existence as a robber. In the first place not because the plan of redemption was also willed by the Son. And this plan He knew. Knew that for the sake of many brethren it was necessary to make Himself of no reputation. This implied the necessity of the incarnation, the state of humiliation, the suffering for sin and the full atonement for sin. And He also knew that the way, the only way to accomplish this task was by the terrible way of the cross, the suffering of the terrible wrath of God, tasting of eternal death and his burial in the grave.

In the second place, whereas the determined council of God it was decreed that the guilty shall bear the punishment of sin, it was also decided that in order to realize this plan of redemption the Son was to descend into the state of the guilty. It is true that the Son of God as the eternal God could not suffer unless He became flesh, it is also true that He knew while being in the likeness of God, that the terrible way of suffering and death is to be the only way to fulfill the demand with the price of His blood. In the third place, in order to take upon Himself the other nature He must of necessity put aside all the divine beauty, and become like unto us. This implied selfdenial, in conformity with the plan of redemption. No, He did not put aside His divine nature and all that is inherent to it, yet in as far as He was to execute the eternal plan He could not make use of it. It was a very small matter to command help in the dark hour, to take away the suffering, to destroy the enemies. One word would suffice to annihilate all those who set themselves against Him. But not by divine power, although He possesses it, not by the way of least resistance, but by the way of denial of self, by doing the will of the Father would it be possible to satisfy the demand of God Triune. Once more, it would have been a very small matter to appear in the beauty of holiness and thus destroy the enemies, all power was His, and no one was able to resist Him. But not in that way, but in and through the way of suffering of making Himself of no reputation would it be possible to realize that plan of salvation, satisfying the righteousness of God and leading many sons to glory.

The mystery of this plan of God's counsel of peace cannot be comprehended. But the Lord in these words lifts the veil and makes us somewhat to see by faith what it cost to save us from our eternal death. God of God must descend from the place of glory, must and does remain very God, yet puts aside although He is God that likeness which rightfully belongs to Him.

And putting it aside there was not a moment wherein He hesitated, He did not cling to His divine glory, although being in the form of God, thought it not rob-

bery to be equal with God. The question is: How did He manifest it?

How Christ humiliated Himself.

The apostle expresses himself in a very peculiar way. "And took upon Himself the form of a servant." This is an explanation of the clause and made Himself of no reputation, or as the Holland has it 'Hij heeft Zichzelven vernietigd.' Must of course not make of this that Christ annihilated Himself by doing away with that what He really was, but that in His appearance as a servant, He remained Lord and became servant. In His appearance however, He became a servant in such a way that with the natural eye it was impossible to see in Him the Lord of glory. The incarnation first of all presupposes the likeness of the servant. Through it He become like unto us, sin excepted. He was and remained God and He became man. And by taking upon Himself our form, He as it were, emptied Himself. The birth of our Savior surely did not reveal the beauty He possessed with the Father and the Holy Spirit. There is no splendor in Bethlehem when He is born. For the eyes of those who beheld Him in the inn, there is a child like other children. We do well to warn our children for the false picture that represents the babe of Bethlehem with a circle of light around its head. That is not the form, or likeness of the new born king. The incarnation is characterized according to our text by just the opposite, no form, no beauty, no comeliness. True it is, as to His Being He remained Who He was from before the foundation of the world, but true it is, that the likeness of the Son of Man is that of the Servant. Being the creator He became creature and although in itself this must not be considered to be humiliation, but in our flesh as servant, for reasons to be explained with a view to redemption, He became one of us. And our form was, on account of sin, not beautiful. He remained, it is true the Son of God, His being as such was not changed, but the majesty of that selfsame being was hid and did not reveal itself.

He took upon Himself the form of a servant. It was first of all an act of His own will. We do not say enough when we say Christ became flesh. No, but in becoming flesh He takes upon Himself our form. Not of an angel, but in the form of the brethren, that is of a servant.

Still more, the apostle continues, He humbled Himself, He was found in the likeness or fashion of a man. This is not simply an addition but a further explanation of His humiliation. Is it an act of His will to take upon Himself the form of a servant by making Himself of no reputation — here we have by implication the verdict of the world as it found Him. In that world He was found, that could not be otherwise. For in that world He was to do the will of the Father. Proclaiming that will, doing that will, for it was His meat and drink to do His Father's will. Yes, but the world found in it the occasion to make Him suffer. That world was not afraid of Him, rather mocked Him, dared Him and called Him the vilest names. This was His lot from the very beginning. Herod seeks His life. He came to His own and they received Him not. While He seeks that which is lost, they called Him a friend of sinners, a winebibber, one who blasphemed God. He suffered according to the Heidelberg Catechism all the days of His life upon earth. He lived in a world that caused Him pain not only once in a while but all the time. His life was one continual suffering, increasing from moment to moment and finding its climax on the cross. The Lord of Heaven in the form of a servant, under the law in order that He may be one of us in all things, sin excepted.

Behold, the depth of grace. All heavenly beauty was His and rightly so. That beauty He puts aside, not because any one pressed Him to do so, but by His own will. The nature created by Him, corrupted by us and therefore weakened He takes upon Himself to become the object of God's wrath and the object of mockery being despised both of men and of devils. And giving Himself God's own verdict must needs be, that in harmony with His righteousness He is placed on a par with the transgressors. Christ became a curse for us, for He must be wounded for our transgressions and bruised for our iniquities. Therefore the humiliation was necessary, it could not be otherwise.

The motive and the reason for this lowly state are given in the following words, that as far as the motive is concerned He became obedient, for the ultimate purpose to be obedient even unto death. The apostle means to say He was obedient in all the way unto the very end and that end was the death of the cross. That way was God's way. His righteousness demanded the full payment and must be maintained. That way He chose therefore, for God's way was His. And in that way was the redemption possible, in none other.

Obedient therefore even unto the death of the cross. Even when reviled and all the world adding more suffering to the Servant of Jehovah, He opened not His mouth. With our sins upon Him and for the sake of our sins, God's wrath, He remains the silent, obedient servant, Who in the agony of hell cries out: "My God, My God, why hast Thou forsaken Me!"

Why?

Because He loved the Father.

Because He loved us.

Because through the way of selfdenial He may save His own and pave the way for them into the inner sanctuary, the new and living way, the way of His blood. Through that way He receives as our Mediator all the beauty and splendor which He had before the world was.

Therefore He suffers and died.

Therefore He put, for the time being the glory aside which was His.

Therefore He humiliated Himself and became obedient even unto the end.

But also therefore He received a Name which is above every name and hath God also highly exalted Him. That at the Name of Jesus every knee should bow, of things in heaven and things on earth and things under the earth; that every tongue should confess that Jesus Christ is Lord, to the glory of God the Father.

And now the Example.

Let this mind be in you. In who?

There are many pulpits even today from which this is also preached. Yes, they say, Jesus is a fine example, a good man to follow. Look at such a man of conviction. For the sake of it He was nailed to the cross. He came to set an example of how we ought to live and do good and if we now will do the same thing, we also have fulfilled the golden rule. Let us be His followers. Let us have conviction and we will make this world better. Doing this we are preparing the Kingdom and shall be well received by Him after our departure.

If that is the case, then the apostle means to say: Please do as Jesus did. And that is impossible. Paul does not mean that at all. He does not try to persuade but it is a command. If you please a fervent prayer. That excludes of course the possibility of working our own salvation in the sense of earning it. Christ Jesus our Lord did it all. He established a perfect work and we cannot add anything to it for that would be a denial of His work.

In that sense the Lord cannot be our example. He is an example for the congregation because He is first of all her Redeemer. His Selfdenial is the cause of her salvation and it must become our guide upon life's pathway. The living congregation is bought through the blood of her Savior and received as the first fruit the new life of His resurrection, and in it the firstlings of all He merited for her. But the firstlings are not the fulness, the complete salvation. It can reach that fulness only in the way of fighting the good fight of faith. The road that leads home is the way of selfdenial. All that was in Christ was made subservient to the will of God Triune. He never asked anything for Himself. Looked at from the point of view of salvation He became obedient even unto death in order that He may bring many sons to glory. But also our salvation was and is but one of the means for the highest purpose, namely, the honor and glory of God the Father. The love of Christ is shed abroad in the hearts of His people. His love is unique, ours is derived from His. Therefore, the apostle means to say, whereas of that love you received let it become manifest in your lives also. For God's sake, for the brother's sake, for if not manifesting it, you become barren and will miss the joy that is the absolute proof of it. In the second place, yours is the principle of that love and it will, in fighting and crucifying the old man increase gradually. Christ did not love us because He found in us the reason and incentive, but because He loved His Father and us for His Father's sake.

This is only possible if there is a relation of love between us and Him. Do we love Him? That is, do we love the Savior in His State of Humiliation? In other words has He become the one and all in our lives? That is the first and deciding question, not what have I done for Thee, but what hast Thou done for me? And if in principle we can confess, He is mine, and although I must condemn myself, yet I know by a true and living faith that I belong to Him, then He is our example. Humble yourselves. Remain small. Fight against all that is not in harmony with that life of love. And the final outcome shall be a new name, a name written upon a white stone, and that through Him who loved us even unto death. For by doing so our peace shall greatly increase and we will grow to the full measure of the new man in Christ Jesus our Lord.

Let this mind be in you!

W. V.

IN MEMORIAM

Whereas it has pleased our Heavenly Father to take away by death one of our Associate Members,

MRS. D. MENDELS;

We, the Ladies' Aid Society of the First Prot. Ref. Church hereby express our sympathy to our fellow-member, Mrs. J. Van der Wall and family, in their bereavement.

That the God of all grace comfort the bereavement through His sustaining grace and that the affliction be sanctified to the hearts of us all, knowing that all things work together for the good of those that are called according to His purpose of grace.

The Ladies' Aid of the First Prot. Ref. Church,

Mrs. F. Bergman, President
Mrs. J. Verhil, Secretary

Het behaagde den Heere, den 6den Juli, een onzer trouwe leden door den dood tot Zich te nemen,

MRS. D. MENDELS.

Zij mocht den gezegenden ouderdom bereiken van 80 jaar. De Heere nam haar tot Zich in het Vaderhuis met de vele woningen, waar Hij een plaats bereid voor zijne kinderen, die in Hem gelooven als hun Borg en Verlosser.

De Heere trooste de bedroefde familie. Geve de Heere door Zijne genade ook ons de zalige wetenschap dat wij Zijne kinderen zijn en dat we straks met elkander zullen vereenigd worden, in de morgen der opstanding.

Namens de Holl. Vrouwenvereeniging "Weest een Zegen" van de First Prot. Ref. Church,

Ds. D. Jonker, President
Mrs. J. Cammenga, Secr.

De Bedienaar des Woords Op den Kansel

Veelomvattend en gewichtig is het werk waartoe de bedienaar des Woords geroepen is. Dit is reeds duidelijk uit de verschillende namen waarmede hij genoemd wordt. De bedienaar des Woord is herder, leeraar en predikant. Herder is hij vooral met het oog op het werk dat hij te verrichten heeft in het huisbezoek en in het bezoeken van de kranken en van de ouderen van dagen, die verstoken zijn van den openbaren dienst des Woords. Ook in het opzoeken van de afdwalenden en de nalatigen komt duidelijk tot openbaring het feit, dat de bedienaar des Woords herder is van de schapen van Christus, Die de Goede Herder is en uit Wiens hand niemand het Zijne ooit zal kunnen wegrukken. Leeraar is de bedienaar des Woords uit het oogpunt van zijn taak als onderwijzer. De naam leeraar wijst op het onderwijzend karakter van zijn taak. Dit onderwijzend karakter van zijnen arbeid is niet beperkt tot de catechisatie voor de jeugd der gemeente. Ook de prediking draagt een onderwijzend karakter. De leeraar is geroepen om beide de volwassenen en de kinderen te onderwijzen uit Gods Woord. Eindelijk is de bedienaar des Woords ook prediker. Onder al het werk waartoe hij geroepen wordt, neemt zijn taak als prediker de voornaamste plaats in. Wanneer de bedienaar des Woords op den kansel staat, verricht hij zijn voornaamste en gewichtigste taak. Met het oog hierop wenschen wij uwe aandacht enkele oogenblikken te bepalen bij het bovengenoemde onderwerp.

Geroepen tot eene Gewichtige Taak

De bedienaar des Woords heeft de allergewichtigste taak te verrichten wanneer hij den kansel betreedt op den dag des Heeren, wanneer de gemeente samenvergaderd is in den openbaren eeredienst. Alsdan is de dienaar des Woords prediker. Wel is waar is hij dan ook lituurg en als zoodanig de mond der gemeente zooals zij voor God verschijnt en aan Hem hare belijdenis, lofzegging en dank in de gebeden toebrengt. Hoofdzakelijk echter staat hij daar als prediker. Want de prediking des Woords neemt de voornaamste plaats in bij den openbaren eeredienst. Daaraan moet dan ook nimmer worden getornd. Wij moeten ons nimmer laten verleiden door al het gedoe in vele kerkengroepen gevonden, om allerlei veranderingen in den vorm van den eeredienst te brengen om daardoor de prediking op den achtergrond te schuiven. De samenkomst der gemeente heeft tot hoogste doel te hooren wat de Geest tot de gemeente te zeggen heeft. Wat God te zeggen heeft, niet wat de gemeente te zeggen heeft, moet bij Gods volk van de grootste beteekenis zijn en altijd op den voorgrond staan.

De taak welke de bedienaar des Woords op den kansel te verrichten heeft is hiermede dan ook aangewezen. Er volgt toch uit, dat hij Gods Woord moet verkondigen. Nooit iets anders. Wanneer wij nu vragen, wat dit inhoudt, moet allereerst worden gezegd, dat verkondigd moet worden den vollen raad Gods, zooals die ons in de Heilige Schrift is geopenbaard. Dien eeuwigen, onveranderlijken, alomvattenden raad van den Drieëenigen God in al zijn diepte en rijkdom moet verkondigd. Naar het voorbeeld van den Apostel Paulus moet de prediker kunnen betuigen, dat hij rein is van het bloed van allen, daar hij niet achtergehouden heeft al den raad Gods te verkondigen.

Dit wat betreft den inhoud. In verband hiermede moet, in de tweede plaats, voor de aandacht worden gehouden, dat het Woord Gods *verkondigd* moet worden. Dit heeft de beteekenis van bekend te maken. Het Woord te verkondigen beteekent niet dat Woord aan te bieden. Onzinnig is de beschouwing van hen die ons diets willen maken, dat de verkondiging van het Woord des Evangelies de beteekenis heeft van een welmeenend aanbod van genade en zaligheid aan allen die het hooren. Deze beschouwing is zeker niet naar de Schrift die maar al te duidelijk leert, dat het Woord beide een reuke des levens en een reuke des doods is. De taak van den prediker op den kansel is dan het verkondigen, d. i., bekend maken den vollen raad Gods ons in de Schrift geopenbaard. Zoo, en zoo alleen, spreekt de bedienaar des Woords van God Die alles gewrocht heeft om Zijns Zelfs wil. En zoo verkondigt hij de deugden en de oneindige volmaaktheden Desgenen Die Zijn volk geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Heerlijker en hooger taak hier op aarde laat zich niet denken, dan die welke de prediker op den kansel heeft te verrichten.

Hiermede is echter nog niet alles gezegd. De prediker op den kansel is niet enkel en alleen verkondiger van het Woord, zonder meer. Het is nooit zoo, dat hij maar in het afgetrokkene Gods Woord verkondigt. Hij staat immers voor Gods gemeente gekocht door het dierbaar bloed van Christus den Zone Gods. Wanneer de prediker den kansel betreedt, moet hij nooit uit het oog verliezen, dat God Zijn volk samengeroepen heeft om in Zijne woning te verkeeren, opdat het verzadigd worde met het brood des levens, hetwelk nimmer vergaat, en hetwelk God alleen kan en wil schenken dengenen die Hij van voor de grondlegging der wereld in Christus Jezus verkoren heeft. Hieruit volgt, dat de taak van den prediker op den kansel de roeping inhoudt om het Woord aan de gemeente te *bedienen*. De prediker moet zich er altijd van bewust zijn, dat hij de vergadering der geloovigen met hun zaad toespreekt. Dit bedienen van het Woord aan de gemeente houdt dan, in de eerste plaats in, dat de prediker geroepen is om dat Woord te laten spreken, nooit het woord van den mensch. Dit eischt een helder en diep inzicht in het Woord der waarheid, hetwelk alleen verkregen kan worden door aanhoudende studie en ootmoedig gebed.

In den strikten zin moet de prediker gebonden zijn aan hetgeen God ons in Zijn Woord te zeggen heeft. In de tweede plaats moet dat Woord ontvouwd als betrekking hebbende op de gemeente, die het eigendom des Heeren is. Immers is Gods Woord zooals het in de Schrift geboekt staat der gemeente gegeven. Het is, om het beeld van één onzer leiders te gebruiken, Gods brief aan Zijn volk. Dat Woord spreekt tot de gemeente, zooals zij zich openbaart door alle eeuwen, op alle plaatsen en in alle tijden en omstandigheden, van het heerlijk goed, dat de God des Verbonds weggelegd heeft voor degenen die Hem liefhebben, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Onuitputtelijk is de rijkdom van Gods Woord. En de heerlijke taak van den bedienaar des Woord is dan ook om dien rijkdom voor de gemeente te doen schitteren, opdat zij in de menigerlei genade Gods in Christus zich hoe langer zoo meer mag verlustigen en verheugen tot roem van Zijne genade.

Een Levende Getuige van het Woord

Aangezien de taak van den bedienaar des Woords, welke hij op den kansel te verrichten heeft van zulk een groot gewicht is, kan het zeker niet een zaak van onverschilligheid zijn *hoe* die taak verricht dient te worden. Allereerst mag worden opgemerkt, dat de vorm waarin de prediker het Woord Gods aan de gemeente brengt altijd in harmonie moet zijn met den inhoud van het Woord. Met het oog hierop is het van belang, dat de prediker geen moeite spaart om het Woord in een schoonen vorm der gemeente voor te houden. Wat de taal betreft moet die, in overeenstemming met de schoonheid der Heilige Schrift, gekenmerkt zijn door eenvoudigheid en duidelijkheid. Ook het spreken moet in harmonie zijn met Gods Woord dat verkondigd wordt. Het is van belang dat wij in zake het spreken van den prediker de rechte beschouwing hebben. Het is een bekend feit dat er veel gezien wordt op het uitwendige. Er zijn er niet weinigen die een predikant beoordeelen naar de maatstaf van het spreken. Vloeiende sprekers, talentvolle redenaars worden maar al te vaak geacht als de beste predikers. Is iemand niet een boeiende spreker, dan is zoo iemand niet veel in tel. Het is zeer te betreuren, dat een prediker met zulk een maatstaf door vele menschen gemeten wordt. Het redenaarstalent is eene gave, die niet allen van God hebben ontvangen. Maar God is niet aan de welsprekendheid des menschen gebonden. Ware dit het geval, dan zouden wij tot de conclusie moeten komen, dat alleen zij die met deze gave bedeeld zijn tot het ambt van bedienaar des Woords geroepen zijn. Dit is echter geenszins het geval. Evenwel moeten wij wel verstaan, dat het spreken van den prediker geen onverschillige zaak is. Het is wel van belang. Uit het feit dat de predikant Gods Woord, en niet des menschen woord verkondigt, volgt tweeërlei wat betreft het spreken. In de eerste plaats, moet de prediker bezield zijn met de waarheid, met den ernst, en met het gezag van het Woord. Hij zelf moet op den achtergrond staan om het Woord te laten spreken. Dit sluit ten eenenmale alle eigenwijsheid en zelfverheffing uit. In de tweede plaats volgt daaruit, dat de prediker zich bewust zijnde van het Goddelijk gezag en waarheid, met volle vrijmoedigheid en blijmoedigheid dat Woord van den levenden God zal spreken. Zoo is de bedienaar des Woords een levende getuige van het levende Woord Gods, dat nooit ledig tot Hem wederkeert, maar dat alle dingen doet waartoe Hij het zendt. In vaste en onbewegelijke geloofsovertuiging moet de prediker van den kansel getuigen van de getuigenis des levenden Gods. Dan, en ook dan alleen, is de prediker welsprekend. Want dan spreekt hij niet in eigen kracht, maar in de kracht van den Geest Gods, Die hem bekwaamt. En dan roemt hij niet in het vleesch, maar in de genade. Die genade is hem genoeg.

Een Heerlijk Doel

Waartoe moet de bedienaar des Woords zijn taak op den kansel verrichten? Met andere woorden, wat is het doel van die taak? Het naaste doel ligt in de gemeente. Het gaat niet om den prediker zelf. De gemeente is er niet om den prediker. De prediker is er om de gemeente. De Schriftuurlijke gedachte is dat het ambt de gemeente moet dienen. Duidelijk wordt dit door den apostel Paulus voorgesteld. Sprekende van de door Christus ingestelde ambten zegt hij, dat deze gegeven zijn "tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid in Christus" (Ef. 4:12, 13). Het gaat dus om de opbouwing van het lichaam van Christus. Om aan dat doel te beantwoorden moet de prediker door Christus geroepen zijn, en moet hij het Woord in den naam van Christus verkondigen, als Zijn gezant, opdat de gemeente verrijkt worde in de kennis van den Zoon van God, en opdat zij vermaand en gewaarschuwd worde tegen alle zonde en ongerechtigheid, en opdat zij vertroost worde met de heerlijke beloften Gods die in Christus ja en amen zijn.

In nauw verband hiermede is ter laatster instantie het doel van de taak der predikers op den kansel de verheerlijking van den Drieëenigen God des Verbonds. Nooit moet uit het oog verloren, dat God alles doet om Zijns Zelfs wil. Hij doet dat omdat Hij God is. Hij verheerlijkt Zichzelven in Christus in Wien de volheid der Godheid lichamelijk woont, naar Col. 2:9. En in Christus als het Hoofd wordt de gemeente verheerlijkt in den Geest. De gemeente als het lichaam van Christus moet worden verheerlijkt om Gods wil. Daarom is de bedienaar des Woords, als gezant van Christus, mede-arbeider met Hem om dat einddoel te bereiken. Dat werk te verrichten is wel een heerlijk voorrecht dat elk gezant van Christus tot blijdschap en vreugde

mag zijn. Maar het gewicht en de moeilijkheid van die taak moeten ook elk wel dringen tot de vraag: wie is tot deze dingen bekwaam? In ons zelven zeker niemand onzer. Daarom moet geduriglijk onze bede zijn, hetzij bij den aanvang of bij den voortduur, dat Hij Die ons geroepen heeft ons Zijn bekwaammakende Geest in ruime mate wil schenken, opdat wij ook ten opzichte van den veeleischenden arbeid als bedienaren des Woords mogen wandelen waardiglijk de roeping waarmede Hij ons geroepen heeft.

J. G. Kooistra

INGEZONDEN

Aan Mijne Bekende en Onbekende Vrienden in Amerika

Waarde vrienden!

Al is onbekend ook onbemind, zoo is het bij mij toch anders. Hoewel ik Amerika nimmer heb gezien, toch bemin ik het in het diepst mijner ziel. Ik mocht dan ook mede het middel zijn, dat Ds. Hoeksema's moeder en gezin naar Amerika zijn vertrokken. Dit was voor mij en voor hen de bijzondere leiding Gods. Maar nu lig ik op mijn krankbed, bijna vijf en tachtig jaren oud. Uw zoozeer beminde Standard Bearer lezende en ziende hoezeer gij dit blad onveranderd wenscht te behouden, waarmee ik hartelijk instem, roep ik u met nadruk toe: Verandert het blad toch niet!

Sla uw Bijbel op en lees eens Neh. 2:20 en pas dat dan toe, eerst op uw blad en zijne uitgave en dan het laatste gedeelte op Sanballat en Tobia met hun gansche samenrotting. Het zal wel het beste zijn, dat gij naar uwe beloften en plicht zelf voor uwe kinderen zorgt en ze onderwijst in de vreeze en de vermaning des Heeren. Vertrouwt dat maar aan geen ander tijdschrift toe, en vooral niet aan de familie Sanballat en Tobia tot welk voornaam gezelschap zij ook mogen behooren. Timotheus had van zijne moeder en grootmoeder ook wel iets geleerd, dat ik u ook gaarne aanbeveel. En laat de S. B. maar rusten, al is het ook, dat er soms zorgvolle Chr. Geref. menschen zijn, die op dit punt u met medelijden aanzien.

Weest maar niet bevreesd. Dat ben ik ook niet, vooral niet voor het rot Tobia en Sanballat.

Gij moogt het elkander wel vertellen, dat Ds. Hoeksema's moeder mijne zuster was en dat ik die familie gaarne met dank afsta aan Amerika.

Met beleefde broedergroeten aan u allen,

L. Bakema

Oldekerk, Nederland, 5 Juni 1935.

The Task of the Minister As An Exegete

Our topic implies in itself two things.

It implies that the minister is first of all a minister and it implies further that as such he is also an exegete.

And it is an undeniable truth, abundantly proved by history, that the church thrives and is safe only when her clergy administers the Word of God and does so on the basis of sound and continued exegesis. Whenever the church surrenders this principle she is fast on the way to decay. And when we make this statement we are inclined to think most of the modern liberal minister, who really denies any Word of God in the sense in which we understand it an does not think of delving into its contents. Such a church is evidently on the way to decay. Nevertheless it is equally true that this principle will bear its fruit in every ministry that begins in any way to neglect its basic investigation of Scripture.

It is true of the entire orthodox church which lays undue emphasis on the solutions of present day political, social and economic problems, and so relaxes in its study of the fundamental truth of God's Word. And it will not avail her to pursuade her membership to study the Scriptures, or to say occasionally, "we must bind ourself anew to the Word." If she does not really do so, decay is inevitable.

It is true no less of the church that in time of stress or decline, seizes in exasperation on some one doctrine of Scripture and places an extreme emphasis on it. She is no less losing her way of safety.

It is even true of the church and the ministry in a time of confessionalism when the doctrines of a previous generation are all carefully and systematically repeated and reasserted. It is not living on the basis of the Word of God and decay is the only possible result.

And yet this only safe way for the ministry and the church is unquestionably a hard way. It is contrary to our very nature to submit to the uncompromising Word of God; moreover it places the church in the strongest possible contrast to the world and calls forth its strongest opposition, and finally it has by no means a never-failing safeguard against the decay that always threatens even in her unyielding vigilance when we consider the church as to her outward numerical manifestation. This is evident in the time of the prophets and of Christ Himself. And especially because of this last fact, because, namely, the purest biblical teaching fails to save the church, we are readily inclined to seek some other method of causing her to show new life.

Pietism arises to bring the church to vivid manifestation in the world, or Arminian mission-zeal, causes the church to think she now has a good reason for existing, or she may be betrayed by the criticism of the

world to engage in social improvement and so has the satisfaction that she is at last doing something of value to vindicate the right of her existence.

Yet how utterly foolish for the church in the time of stress to abandon her only standard by which she may test her purity and strength, the only way she can become formed and be pleasing to God, and take recourse to some purely arbitrary and deceptive standard such as external works, mission-zeal or spontaneity of witnessing.

For although it is true that a people or race can outline its fruitfulness and be near to be cut out and burned, yet Holy Scripture always calls us back to itself and surely if we do not according to the Word, there shall be no morning for us.

It is the minister who has the first responsibility with respect to that Word and as such he must be above all an exegete.

We can discuss that exegetical task as to its purpose, its method, and its special application.

The purpose of the ministry of the Word is plainly expressed in Eph. 4:11-13 where we read, "And He gave some, apostles; and some, prophets; and some, evangelists; and some, pastors and teachers; for the perfecting of the saints; for the work of the ministry. for the edifying of the body of Christ: till we all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a perfect man unto the measure of the stature of the fulness of Christ". This building and perfecting of the body of Christ may well be regarded the primary purpose of Scripture. Furthermore that purpose is attained alone through the knowledge of God, for so the Apostle Peter expresses it in his second Epistle: "Grace and peace be multiplied unto you through the knowledge of God," II:1, 2, and again vs. 3, "according as His divine power hath given us all things that pertain to life and Godliness through the knowledge of Him who called us" . . . .

To be sure it seems strange that knowledge should be the means by which we receive all things from God, namely, all the things that pertain to our spiritual life, and still the apostle goes on to say that through it we become partakers of the Divine nature. This of course must not be construed to mean that we become partakers of His being, for His being is wholly other—He is Creator and we are creatures; nor does it mean that we become partakers of His person, for He is the eternal infinite personality and we are creaturely reflections of Him; but it means that we partake of the spiritual operation of His being. Our nature, — our functions of our being become as His. We think spiritually as He does, we will spiritually as He does, in the words of Scripture we become holy as He is, I Peter 1:17; as He is in the sphere of love, I John 4:17; perfect as He is perfect, Matt. 5:48.

This change of our nature Scripture calls being renewed after the image of God.

Now this transformation, this being renewed after the image of God is realized by a two-fold operation. There is in the first place an immediate, direct imperceptible operation in our inner being by the Holy Spirit as the Spirit of the exalted Savior. This operation has no content but is formal. It is as it were pure power, pure energy. By it we are like the child that has the power to speak but that needs to learn a language from its teachers. That power is like an electric current which will have one effect, namely, light when it passes over a filament; heat when it passes over a heating element; and again motion when it passes through a motor.

So it is with the Christian. The Holy Spirit empowers him to live in knowledge, righteousness, and holiness. Yet he must gain the contents from without. He needs a pattern according to which the Spirit forms him. That pattern is Christ. He is in the unique sense the image of God, being that essentially by virtue of His Sonship. He is the only means by which we can know God (although His power and divinity are perceived from His creation). In Christ as He stands before us in His Word we see God and He is the image for the renewal of the redeemed church.

However, that type is not offered to us merely in the four gospels where we see Him as He walks a while in Galilee but Christ appears to us in every word of Scripture—Old and New Testament—and as such He is the adequate revelation of the Triune God. In that way every narrative, every commandment, every doctrine contributes its part to the lines of the image of the invisible God.

It is by that image that the Church becomes formed a spiritual body manifesting for a time in this world the virtues of God in righteousness, holiness, love, peace, and covenant fellowship and becomes the eternal reflection of God to stand before His face holy and unreproachable.

The Apostle Paul speaks of this transformation in II Cor. 3. He there compares his ministry of the Spirit, with the ministry of the letter by Moses. Even the ministry of the letter was so glorious, he says, that when Moses came to the people they were not able to look upon that transitory radiance, wherefore Moses put a veil upon his face so that they should not behold the glory of Christ who was the end and purpose of that Old Testament ministry. But, say he, their minds were blinded, and to this day the same veil lies upon their reading of the old covenant. Yet for believing Israel the day has come that it does not look upon Moses' face or his writing with a veil which hides the glory of Christ therein, but by the Spirit the Israel of God looks full into the face of Christ.

We all with unveiled face, beholding the glory of the Lord as in a mirror are changed into the same image from glory to glory as by the Spirit of the Lord.

Now if that Word presents to us the image of God

according to which we are transformed, how are we to discern the features of that image? It is the task first of all of the minister to discern those features and it is his task as an exegete.

His method is both determined by the manner in which God speaks of Himself, and it is prescribed to him in Scripture.

As to the manner in which God spoke concerning Himself, Scripture teaches that He first spoke in Christ Who is the Word (John 1:1-2) eternally spoken by God. Thus when God revealed Himself, He formed creation through the Word and all creatures are so many reflections and manifold differentiations of Christ the Word. Further it is from these many creatures, both tangible objects and time, space and relations that we are able to form a language of spoken and written word-symbols. These word-symbols Christ, Who made every creature, uses to speak to us about God.

That is why He causes His messengers to rise out of the midst of the brethren, organically related to them in place and generation and He speaks His word thru them to the brethren in their form, their language, their dialect. In short He speaks to them in an earthly material language, and nevertheless that speech is an adequate revelation of Himself, the invisible spiritual God.

Now this surely does not mean that He is in His revelation, limited and retarded by the development of His people, but on the contrary, according to the law that the nature must serve the spiritual, He forms each generation and each prophet for each specific phase of His revelation.

Because of this manner of Self-revelation by which He comes into our domain to speak of Himself in our language, we do not believe our method should be allegorical or mystical as though we need to decipher a cryptogram or penetrate a thick veil of obscuration, but have simply to read it as spoken and written in our own language.

When we now ask where the exegete shall learn the proper method of exegesis we can surely do no better than to go to Scripture itself. The method there used is the grammatical-historical-spiritual method.

Christ of course is the greatest of all interpreters of Scripture. "No one has seen God at any time", but "He has declared Him" (exeegeesato) John 1:18. In His use of the Old Testament which He Himself wrote by His Spirit (I Peter 1:11) these three factors are clearly discernible. Grammatically He gives close attention to the legitimate meaning of the words and phrases, drawing from them pointed arguments. For example, in Matt. 22:31-32 He answers the Sadducees who, not knowing the Scriptures or the power of God, deny the resurrection of the dead. He quotes Ex. 3:6, "I am the God of Abraham and the God of Isaac, and the God of Jacob" then adding the abundantly testified truth, "God is not the God of the dead but of the living", he leaves the inevitable conclusion to them.

So again in Matt. 22:42-44 He draws a conclusive argument for His Messiahship from three words in Ps. 110. The rulers are always offended in Him because He does not prove to be the kingly son of David, whom they expect. That they refuse to conceive of that king in the form in which Christ claims to be King is plainly due to blindness for David himself called Him Lord saying, "The Lord said unto my Lord." And no man was able to answer Him a word.

Secondly, notice the importance He attaches to historical circumstances. For example, Matt. 19:8. The Pharasees thought to have license to adultery in the laws of Moses. But Christ shows them that it is sheer misapplication of the text, it is a quotation "op den klank af." He interprets in the light of the facts that Moses "suffered you" because of the hardness of their hearts. And Moses commanded to give the abandoned wife the protection of a proper certificate of release (Deut. 24:1) to save the land from defilement (vs. 4). Observe likewise the profound lesson he draws, in the light of the historical circumstances, from Elijah's visit to the heathen widow, and his healing of the alien Naaman. From it He teaches Israel's proneness to hate God's messengers, and that, for him who will see it, God had already long ago begun to turn to the Gentiles. The final rejection of the greatest of the prophets and His turning to the Gentiles is on the eve of its fulfilling, Luke 4:24 ff.

And finally Christ in His interpretation of Scripture plainly observed a third factor, namely, the spiritual. This is necessary because it is the same Spirit in all of Scripture, who is engaged in giving a spiritual revelation of God, the invisible One, in Christ. Undoubtedly of the three factors this last one is in Christ's teaching most evident. A striking example we have in the Sermon on the Mount, wherein He shows that the precepts of the Old Testament must be understood much more spiritually than popular opinion would conceive of them.

The same is true of the ceremonial laws which He so often interpreted to the Pharasees, as emphasizing one thing, "I will have mercy and not sacrifice" or "love the Lord your God".

The same principle again appears when He speaks of the division He will bring on earth. He quotes from Micah 7:6, A man shall be divided against his father, the daughter against her mother, etc. Yet while Micah characterises the lawless life of the Northern Kingdom Christ plainly applies it in a more spiritual sense, Matt. 10:35.

And so we could continue until we see Him walking with the disciples at Emmaus and there He rebukes them for not seeing in *all* the Scriptures the Divine "must" of His cross as a way to glory.

These same rules are observed by the apostles and

prophets who are next to Christ our models. Paul draws an argument from the singular *grammatical* number of the noun "seed", Gal. 3:16. The masterful historical review of Stephen in Acts 7 gives a beautiful model of the effective use of historical circumstances in interpreting the meaning of Scripture. And of observing the spiritual factor we have a most beautiful example in Jeremiah 7:22, 23: "I spake not unto your fathers nor commanded them in the day that I brought them out of the land of Egypt, concerning burnt offerings and sacrifices; but this thing commanded I them, saying, Obey my voice, and I will be your God, and ye shall be My people."

Now we must not make the mistake of saying that the inspired interpreters read spiritual truths into Scripture, or elicited by a convenient "turn", another meaning which might suggest itself as convenient for their immediate purpose. On the contrary they read out of Scripture what was plainly expressed therein in principle. It is plain, for example, that when the Jews who returned from captivity murmur against the modest-looking corner-stone which God's prophet lays for the restoration temple (Ezra 3:12; Zech. 4:6-10) they do not merely furnish a covenient *illustration* by which Christ will later speak of His rejection and exaltation (Matt. 21:42) no, it is in both old and new dispensation in principle the same natural wicked Israel, always criticising and rejecting the same word and work of God, and being uncircumcized in heart and ears always tries to build its own proud temple for the Most High who dwelleth not in temples made with man's hands (Acts 7:48-51) and is always put to shame by the work of His grace (Ps. 118:23; Zech. 4:6, 7; I Peter 2:6-8). Again we are inclined to view, for example, the narrative concerning Sarah and Hagar as the report of a family quarrel, and then to add that the apostle Paul on an occasion places a spiritual meaning in it. Yet the fact is that he does not place it on the text at all, but says it is in the text. "These things have another meaning", he says. And by Divine illumination he shows us the meaning. The passage shows that where God's election and His covenant come to manifestation, there arises a struggle of flesh and spirit, and persecution, but God will maintain His covenant and cast out the flesh. That is a fixed spiritual principle. As it was then, even so it is now. And even the apparently strange use which the apostle makes of the passage in Deut. 25:4 to show that "the labourer is worthy of his hire," I Cor. 9:4-12 need not cause us to pronounce his method allegorical, or to sneer at it as "rabbinical". We have only to observe that Moses in inculcating the principle of just reward in mercy and the duty of brotherly love. Now it were very strange of Moses to break off his teaching on justice in judgment in order to say a few words about the care of oxen only to return at once to the previous subject of brotherly love. Moses may well be using some well-known precept concerning the oxen, purely as an illustration, or he may be pressing his teaching by appealing to the fact that what is true with respect to the oxen is surely true with respect to man, on the basis of an underlying spiritual principle which prescribes our treatment of both man and beast. However that may be "he saith it altogether for our sakes" and the apostle Paul is not resorting to a rabbinical trick, neither is he giving us an example of allegorising, but is pointing out the spiritual meaning which the words plainly have in the light of the context.

(To be concluded in the next issue)

A. Petter

TOCH WEL LEVEN

Men hoort soms smalend vragen: is er nog leven in de Prot. Geref. kerken, of zal de doodklok welhaast luiden over het aanmechtig hoopken, dat zoo moedig is begonnen, niettegenstaande veel en velerlei tegenwerking? Nu, laat ons deze bezorgde of onbezorgde vragers gerust stellen. Er is voorwaar nog leven, en nu en dan ziet men zeer kennelijk en oogopvallend-duidelijk, dat God, die dit werk in ons en met ons is begonnen, ons doet blijven voortbestaan; en wat voor ons van het grootste belang is, dat we mogen deelen in Zijne gunst.

We ontveinzen onszelven echter niet het feit te weten, dat we in vergelijking met andere kerken zeer klein zijn, en naar deze maatstaf gemeten, is onze verdwijning nabij.

In den breeden omvang der kerken-wereld rondom ons, is van een krachtige wereld- en Godsbeschouwing geen sprake meer, doch het hoogste ideaal is een God die zich moet schikken en plooien naar een nietig mensch.

Zullen wij als kerken blijven voortbestaan, dan moet er niet een trachten zijn om de wereld te bekeeren en zieltjes voor Jezus te winnen, doch Gods Woord moet op eenvoudige wijze onder ons worden verkondigd, en hetgeen van den mensch is, men zwijge er van.

Zedepreekjes beluistert men onder ons dan ook niet, en om wereldproblemen op te lossen, daarmede houden we ons niet bezig. Wanneer de wereld een Father en een Mother's day voorschrijft, en dit met de prediking des Woords wil verbinden, dan doen wij als kerken daaraan niet mee. Om andere wereld-toestanden in het leven te roepen ligt niet op den weg van de Kerke Gods, want deze heeft als zoodanig geen gemeenschap met de wereld. Wanneer de gemeente bidt: Uw koninkrijk kome; dan houdt dit ook in: dat het koninkrijk der wereld worde verbroken. Hij die dan ook een koninkrijk in het midden der wereld wil oprichten buiten het koninkrijk der hemelen, deze kan het allervolmaakste gebed niet vromelijk op de lippen nemen.

We tellen op het oogenblik 21 gemeenten, die bedient worden door 17 leeraars. Twee onzer studenten zijn gereed om uitgestooten te worden in 's Heeren wijngaard. Onze Theologische school brengt nog ge-

regeld welonderlegde in der waarheid gefundeerde studenten voort. Het seizoen zal, D. V., weer worden aangevangen met 8 leerlingen.

Er is in het verleden wel eens gevraagd: of er in de toekomst voor allen plaats zal zijn in ons midden. Tot nog toe is er onder ons in dit geval geen moeite geweest. Een ieder kreeg onder ons zijn van God verordineerde plaats. Men hoort onder ons soms ook stemmen opgaan, die denken dat onze gemeenten wel een beetje klein zijn wanneer ze in het leven worden geroepen. Nu, wat klein is kan grooter worden; en zoo is het met ons dan ook in het verleden gegaan. Sommige onzer gemeenten zijn verdubbeld in ledental.

In Muskegon, Mich., meenen onze kerken ook een arbeidsveld te hebben gevonden. Dit veld wordt dan ook getrouw bearbeid. De toekomst zal het leeren, wat de uitkomst zal zijn. Het geldt ook nog vandaag: Paulus plant en Apollos maakt nat, doch de Heere geeft de wasdom. De gemeente van Kalamazoo vermeerderde met vijf huisgezinnen; menschen van Gereformeerden huize.

We hielden den vierden Juli ook weer een "Field Day" van Grand Rapids en omstreken in Johnson Park, in de nabijheid van Grandville. Van heinde en ver kwam men samen. Ds. Kok, die fungeerde als president, liet zingen van Ps. 68:10 en ging vervolgens voor in gebed. De Ds. zijn welkomswoord was welgepast.

Wanneer ge dezen 68sten der psalmen zoo biddend hoort uitzingen, en het:

> Gelooft zij God met diepst ontzag;
> Hij overlaadt ons dag aan dag,
> Met Zijne gunstbewijzen . . . .

luisterend opvangt, dan klinkt onwillekeurig ook in Uw ziel de nagalm: Hij zal bij 't naderen van den dood, volkomen uitkomst geven! Psalm 68:10 is schoon.

Ds. J. Vander Breggen sprak een gepast Ebenhaëzer woord. De spreker richte een Ebenhaezer steen op, en zooals Samuel van weleer het verkondigde onder Israel, mochten ook wij de stem beluisteren: tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen. En als een Protestantsch Gereformeerd volk staan ook wij als een éénling temidden van andere kerken. Maar we mogen blijmoedig getuigen: Ebenhaëzer; en daarom houdt moed!

Ds. C. Hanko sprak tot ons over: "The still small voice in its significance". De spreker voerde ons in zijn gedachten naar den Karmelberg, op wiens kruin een Elia, de man Gods van den ouden dag, stond. Deze godsman stond daar te getuigen voor en van Israels God. Het was deze profeet bang te moede in 't korte verleden. Hij meende dat hij alleen was overgebleven. Het troostwoord kwam echter: Ik heb er 7000 die de knie voor Baal niet hebben gebogen. Op den karmel kwam de overwinning. Het volk juichte weer: Jehova is God! Deze God van Elia is ook onze God, en Hij alleen.

Ds. H. Hoeksema koos als onderwerp: De vrede van Jeruzalem. De spreker begon zijn betoog, dat de ganesche wereld vrede wilde, maar toch in onvrede leefde, omdat men den God des vredes niet wilde als de vredemaker. Gods volk heeft dan ook alleen dien vrede, omdat deze vrede wortelt in de God des vredes, en het middelpunt van deze vrede is Christus Jezus de vredevorst. Ook wij, zoo begon de spreker voort te spinnen aan zijn redebetoog, willen vrede, doch geen vrede zonder recht; en die toch een vrede wil zonder recht, behoort bij ons niet tehuis.

Zoo'n Field Day eens in het jaar is voorwaar niet te versmaden. Er worden weer nieuwe banden gelegd, en men komt weer van heinde en ver te samen om gemeenschappelijk te gedenken dat men één is in streven.

Johnson Park is een schoone plaats om bijeen te zijn, doch niet zoo doelmatig om er als kerken te verkeeren. De wereld houdt ook op zoo'n dag aldaar hare feesten. Wanneer door Gods volk de liederen Sions worden gezongen, dan worden door de wereld liederen ter eere van Baal uitgestooten. Dit is storend, en werkt niet mede ter bevordering van 't doel waarvoor men komt. 't Is ook lastig voor sprekers en hoorders. En het is vooral niet goed voor de dartelende jeugd. Het kamp van Edom is aanlokkelijk, en de wegen daarhenen zeer verleidelijk. Er was dan ook hier en daar een verbondskindje dat zich opmaakte om eens een kijkje te nemen.

Wanneer men op een dag als deze zoo rondloopt en opmerkt wat er op zoo'n dag al voorvalt, en waarmee men zich bezig houdt, dan is het opmerkelijk dat de verscheidenheid groot is. Gewoonlijk ontbreekt het niet aan spel en vermaak op veelvuldige wijze; zelfs de kinderspelletjes waren koddig om aan te zien. Het bleek ook aan de ledige flesschen dat men aardig dorstig was, en ook de ice cream werd niet vergeten. De commissieleden ontvangen voor de regeling en voorspoedige uitslag van dezen dag zeker wel een pluimpje? Dit is niet ongepast.

Men zag ook groepjes gezellig bijeen te keuvelen, terwijl weer anderen een beetje dieper op de dingen ingingen en meer dogmatisch waren aangelegd. Ik hoorde ook nog een pleidooi van een man die beweerde dat er geen God was. De Schepper aller dingen zag hij niet in Gods handenwerk, en van een God in Christus Jezus, daarvan had hij wel gehoord, doch werd door hem veracht. Ik dacht zoo bij mezelven, dat is nu ons aller beeld van nature. Toen deze man echter werd gevraagd, wat behagen hij er in had en wat voordeel hierin was voor hem, begon hij te schelden op de dominé's en de kerken, en het goede uit te bazuinen van de Russische regeering en het heerlijke hieruit voortgesproten. Hij merkte echter dat dit geen bewijs was voor zijn godloochening. Hij was zeker wel een beetje met de Schrift bekend, want hij poogde nu een ander bewijs bij te brengen: God is een geest en niemand heeft Hem ooit gezien. Er werd hem gezegd dat dit de waarheid was, maar daarmee was zijn stelling dan ook omvergekegeld. 't Is anders beter dat men geen woorden verspild aan een godloochenaar.

't Ging geheel anders met broeders van eigen kerkverband. 't Ging over diepere problemen. Men redeneerde uit Gods eeuwige raad. Het stuk van verkiezing en verwerping, naar dien eeuwigen raad Gods, kwam ter sprake. De eene redeneerde uit de Schrift: God heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil, en Hij, de Eeuwige, kan door nietige aardwormen niet aan banden worden gelegd. Hij zag in dien raad allen verdoemelijk voor Hem, verkoor en verwierp, niet omdat de eene mensch beter was dan de andere, want zoo is 't niet, ga uw eigen leven maar na, 't was alles souverein! En Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat, omdat ik mij dat zelven zoo heb uitgedacht. De Pottebakker heeft volkomen recht om het leem te vormen in een klomp, waarin Zijn Naam op 't hoogste wordt verheerlijkt, en Zijn eer op duizendvoudige wijze schittert, en opdat het goed mag worden gezien wat Hij alleen het heeft te zeggen, en dat het ook in verkiezing en verwerping om God alleen en niet om den mensch gaat.

De andere broeder, die niet uit de Schrift redeneerde, sprak het uit: deze God is niet de mijne, dit is een wreede, harde, goddelooze taal, dit is een monster-god. Hij sprak het uit dat er niemand was die in zoo een God geloofde. Het tegenovergestelde bleek echter de waarheid te zijn. Er ging hier en daar een stem op die juist deze Goede, Heilige God als hun hoogste goed vereerde, want dit is de God der Schriften.

Wanneer er zijn die op 't stuk van deze waarheid niet met ons meegaan, waarom dan toch te blijven. Dit schept wanorde, 't is oneerlijk, het werkt verdeeldheid, en 't is niet tot Gods eer.

Wanneer men God niet meer wil als de alleen-Souvereine, dan wordt de mensch souverein en men verliest Hem de alleen Wijze, goede Verbonds-God van Zijn uitverkoren kinderen, door Hem eeuwig geliefd. Dan komt men toch weer uit bij een God die wel heeft verkoren, doch niet verworpen. Een God die wel wil zaligen, maar niet kan, omdat de mensch niet wil. Dan hebt ge weer de vrije wil des menschen.

Dat is de waarheid der Schrift, welgegronde, Prot. Geref. waarheid, een waarheid die door een Calvijn altijd is geleerd, en elken sabbath van onze kansels wordt gepredikt, en Gode welaangenaam. — S. D. V.

CUTLERVILLE'S JUBILEE

Contrary to our fixed custom to keep all propaganda contributions out of our paper, we publish the following article, *as an exception to the rule.* The reason is that our people ought to be informed of this meeting.

Editor

The date of the Jubilee meetings has been fixed on Thursday, September 26. May we kindly request our ministers and other leaders of societies or gatherings in Western Michigan, to mark this date on their calendar in order not to arrange meetings for the afternoon and evening of that day? This will enable as many as possible to attend. We trust this request will not be regarded as too bold, because in the twenty-five years of our existence, it is the first time that we make it.

May we also request consistories who, as yet, have not taken up an all-day Sunday collection for our Jubilee building to arrange for this on a Sunday during July or August? — It will be highly appreciated.

Those who have received envelopes for a weekly contribution for the Jubilee Building are kindly reminded to mail contents of their envelopes during the last week of August. Any one still in need of an envelope, please address Christian Psychopathic Hospital, Grand Papids, Michigan, R. R. 1 and envelope will be forwarded at once.

Regarding admission to the evening meeting in the Civic Auditorium, the following has been decided:

Admission will be by ticket. All tickets are free. On August 15th, the tickets will be ready for distribution. For Grand Rapids and the immediate vicinity, tickets can be obtained from at least ten members of each of the seven Ladies' Circles who will look after the distribution of the tickets. Besides, this, tickets can be obtained from all the Board members of the Hospital Association and from our financial agents.

If it is impossible for you to get in touch with any one of the Ladies' Circles, the financial agents, or, the Board members you can mail a card to the clerk of the Hospital and immediately your request will be taken care of.

You can obtain as many tickets as you need; however, one condition is attached to receiving tickets, namely, that those who obtain them intend to be present. In case you are not able to meet with us, you are expected to present your ticket to some one who can take your place. This condition is necessary because we will distribute only as many tickets as we have seats available. Hence, in order not to disappoint any one, we must know that the holder of a ticket, or a substitute, will be present.

A ticket entitles you to a seat, but not to any specific seat. You have your choice of any unoccupied seat when you enter the Auditorium. Those who arrive first have first choice, etc. Plenty of ushers will be on hand to guide you to the section where you wish to sit. The evening meeting will commence at 8 o'clock and the doors will be open at 7 o'clock. During the meeting one collection will be taken and two deacons from each congregation will be requested to take care of this.

The afternoon meeting will be held in one of the smaller meeting places of the Auditorium. At this meeting annual reports will be given. Please make it a point to attend both meetings, the afternoon as well as the evening meeting.

In name of the board,
A. Peters.

KORT VERSLAG

van de Classis-vergadering der Protestantsche Gereformeerde Kerken, gehouden 5 en 6 Juni, 1935, te Orange City, Iowa

Ds. B. Kok, President van de vorige vergadering, laat zingen Ps. 122 vers 3, leest I Cor. 13 en gaat voor in gebed.

Lastbrieven worden ingediend, waaruit blcek dat al de Protestantsche Gereformeerde kerken vertegenwoordigd waren, behalve Bellflower.

Enkele broeders teekenen het formulier en de President verklaart de vergadering voor geconstitueerd.

Ds. H. Kuiper presideert vervolgens, en Ds. B. Kok houdt aanteekening.

Notulen van de vorige vergadering worden gelezen en inboeking goedgekeurd.

Besloten om het advies van de Commissie inzake de afvaardiging van een Diaken naar de Classis als het onze over te nemen.

De Commissie voor Preeken-bundel rapporteert dat niet al de leeraars aan hun opdracht hebben voldaan. Deze broeders werden aangespoord om dit voor de aanstaande vergadering der classis te doen.

De Commissie benoemd om de Classis te adviseeren in verband met de vragen gedaan bij Kerkvisitatie wordt opgedragen dit advies op te sturen aan al de kerkeraden.

Ds. J. De Jong geeft verslag van kerkvisitatie gedaan te Creston. Alles in orde bevonden.

Wordt eenigen tijd gesproken over den inhoud van een Classicaal Diploma. Na een korte discussie en enkele veranderingen wordt hetgeen door de Commissie was opgesteld goedgekeurd.

Het rapport inzake Emeritus Fonds wordt in behandeling genomen. Het principieele gedeelte van het rapport wordt door de Classis aangenomen.

Regeling wordt gemaakt voor uitvoering en een Emeritus Commissie wordt benoemd, bestaande uit Ds. M. Gritters, J. Cammenga Jr. van Holland en R. Doezema van Grand Rapids.

De President benoemt Ds. G. Lubbers en de Ouderlingen G. Ryken en J. Moelker om classisbeurten te regelen. Het advies van deze Commissie wordt later op den dag door de Classis aangenomen en is als volgt:

Hope — Juni 23, J. De Jong; Juli 7, B. Kok; Aug. 11, M. Gritters; Sept. 15, G. M. Ophoff; Oct. 6, J. Vander Breggen; Nov. 17, W. Verhil; Dec. 22, P. De Boer.

Rock Valley — Juni 30, H. Kuiper; Juli 21, G. Lubbers; Aug. 11, H. Veldman; Sept. 22, L. Vermeer; Oct. 13, R. Veldman; Nov. 24, H. Kuiper; Dec. 15, G. Lubbers.

Oskaloosa — Juni 30, R. Veldman; Juli 21, H. Veldman; Aug. 18, G. Lubbers; Sept. 15, H. Kuiper; Oct. 20, C. Hanko; Nov. 17, L. Vermeer; Dec. 15, H. Veldman.

Bellflower — Juni 23, A. Cammenga; Juli 14, G. Vos; Aug. 25, A. Cammenga; Sept. 22, G. Vos; Oct. 27, A. Cammenga; Nov. 24, G. Vos; Dec. 15, A. Cammenga.

Besloten te verdagen tot 1:30.

Ds. P. De Boer sluit de vergadering met dangzegging.

Namiddag zitting werd geopend met gebed door Ds. H. Veldman. Vooraf zongen we Ps. 119 vers 3.

Het rapport van de Commissie inzake Art. 4. D. K. O. **bijvoegselen** wordt door de Classis overgenomen.

Het verslag van den Classicalen Penningmeester wordt gelezen en voor kennisgeving aangenomen.

Ds. L. Vermeer gaf verslag van de werkzaamheden van het Curatorium. De broeders J. Kooistra en A. Petter slaagden in hun eind-examen, en volgens het rapport mogen zij worden beroepen vier weken na het examen.

Twee jonge mannen meldden zich aan bij het Curatorium om de studiën aan onze school te beginnen. Beide broeders, L. Doezema en J. Blankespoor werden toegelaten.

Het rapport van de Classicale Commissie werd gelezen door Ds. M. Gritters, bij afwezigheid van den secretaris, Ds. D. Jonker.

Op verzoek van Pella's kerkeraad besluit de Classis om in het jaar 1935 niet meer dan tweemaal te vergaderen.

Twee instructies van Roosevelt Park's kerkeraad werden behandeld, alsook een van den kerkeraad van Hudsonville. De Classis was niet genegen om het verzoek van deze kerkeraden op te volgen.

Besloten te verdagen tot 7:30.

Ouderling T. Kooima sluit de vergadering met dank aan God.

Avondzitting.

De President laat zingen Ps. 25 vers 5 en Ds. J. Vander Breggen gaat voor in gebed.

Instructie van South Holland's kerkeraad aangaande het beroepen van een Zendeling-leeraar wordt gelezen en voor kennisgeving aangenomen. Besloten om onze instemming uit te spreken met het verzoek van South Holland en het te geven in de handen van de Zendingscom., met Ds. H. Hoeksema als adviseur.

Enkele protesten werden ingediend en de Classis benoemt drie Commissies om de Classis in dezen met advies te dienen.

Besloten te verdagen tot Donderdagmorgen om 9:30.

Ds. G. Lubbers sluit de vergadering met dankzegging.

Ds. A. Cammenga opent de morgenzitting met gebed. Vooraf zongen we van Ps. 87.

Na het rapport te hebben gehoord van de verschillende Commissies, en na lange en breede discussie over deze zaken besloot de classis om per brief de betrokken partijen met advies te dienen.

Ouderling P. Ezinga sluit de morgenzitting met dank aan God.

Om 1 uur werd het werk voortgezet.

Ds. C. Hanko gaat voor in gebed en we zongen van Ps. 150.

Op verzoek van Fuller Ave. kerkeraad besloot de Classis om attesten te laten drukken overeenstemmende met de besluit genomen op de Jan. vergadering der Classis. Opgedragen aan de Classicale Commissie.

Hope en Bellflower vragen voor handopening. Dit wordt toegestaan.

Enkele aanvragen voor financieelen steun worden verwezen naar de Zendingscommissie.

Op verzoek van hunne respectieve kerkeraden worden de volgende broeders benoemd als Curator. Hope: J. Moelker; Rock Valley, T. Kooima; Oak Lawn, Ds. C. Hanko, primus, en D. Kort, secundus; Hull, Ds. L. Vermeer, primus, en E. Van der Werf, secundus.

Het rapport van de Zendingscommissie werd gelezen en voor kennisgeving aangenomen.

De Commissie had regeling gemaakt in het verleden voor lezingen in Roseland en Muskegon. In Muskegon werd ook op Zondag in de laatste maanden twee diensten gehouden.

De Classis besloot op verzoek van de Zendingscommissie om pamphletten te laten drukken over het bestaansrecht van de Protestantsche Gereformeerde kerken. Ds. H. Hoeksema zal ze schrijven.

De broeders G. Stonehouse en M. De Goede werden benoemd als auditing commissie.

Kerkvisitatoren voor het Oosten, Ds. J. De Jong en Ds. B. Kok.

Voor Iowa, Ds. R. Veldman en Ds. L. Vermeer.

Voor California, Ds. G. Vos en Ds. A. Cammenga.

Besloten om, D. V., den tweeden Woensdag in Januari, 1936, te vergaderen in Fuller Ave. kerk.

Classicale rondvraag wordt gehouden.

Ds. G. M. Ophoff wordt opgedragen om de vrouwen te bedanken.

Besloten Orange City te bedanken voor gastvrijheid.

De President laat zingen van Ps. 119 en Ds. H. Hoeksema sluit de vergadering met dank aan God.

M. VANDER VENNEN, S. C.